

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-27-03

Do druku nr 1598

Warszawa, 8 maja 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA ORAZ NIEKTÓRYCH
INNYCH USTAW**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 11 marca 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Środowisko”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej:
Rozdział 22, priorytet 22.4

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektami podstawowych aktów wykonawczych
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 28 marca 2003 r.
6.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: DYREKTYWA Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 roku odnosząca się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO ₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi DYREKTYWA Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 roku dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i kontroli DYREKTYWA Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/49/WE z dnia 25 czerwca 2002 r. odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku DYREKTYWA Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 roku w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne DYREKTYWA Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 roku zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne

Tabela zbieżności przepisów projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, z odpowiednimi przepisami unijnymi.

Projekt wyżej określonej ustawy harmonizuje prawo polskie z zapisami następujących Dyrektyw UE:

- Dyrektywą Rady 96/61/WE z 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i kontroli (Dz. Urz. WE Nr L 257, 10.10.1996).
- Dyrektywą Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisji CO2 w odniesieniu do marketingu nowych samochodów osobowych (Dz. Urz. WE Nr L 12, 18.1.2000).

Harmonizację prawa polskiego z unijnym przedstawia poniższe zestawienie.

Ustawa o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw – odpowiedni Artykuł	Dyrektywa Unii Europejskiej
Artykuł 1 pkt 2 lit. f	Artykuł 2 pkt. 2 Dyrektywy 96/61/WE;
Artykuł 1 pkt 18	Artykuł 6 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 1 pkt 35	Artykuł 2 pkt. 4 i art. 3 - 5 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 1 pkt 36	Artykuł 3 i 5 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 1 pkt 37	Artykuł 4 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 1 pkt 71	Artykuł 7 i 11 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 1 pkt 72	Artykuł 11 Dyrektywy Rady 1999/94/WE
Artykuł 12	Artykuł 8 i 12 Dyrektywy Rady 1999/94/WE

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 1999/94/WE

z dnia 13 grudnia 1999 r.

odnosząca się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

działając zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 174 Traktatu wymaga rozsądnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych; racjonalne wykorzystanie energii jest jednym z podstawowych środków, za pomocą których ten cel może być osiągnięty a zanieczyszczenie środowiska zmniejszone;
- 2) Podstawowym celem Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu jest osiągnięcie stabilizacji koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie, który zapobiegałby niebezpiecznej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny;
- 3) Na mocy Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu przyjętym na konferencji w Kioto w grudniu 1997 r., Wspólnota przyjęła za cel obniżenie emisji gazów cieplarnianych o 8% w okresie od 2008-2012 r. w odniesieniu do poziomów z 1990 r.;
- 4) Uznając, że samochody osobowe są znacznym źródłem emisji CO₂ Komisja zaproponowała strategię Wspólnoty zmierzającą do obniżenia emisji CO₂ przez samochody osobowe i zmniejszenia zużycia paliwa; w konkluzjach Rady z 25 czerwca 1996 r. z zadowoleniem przyjęto stanowisko Komisji;
- 5) Informacja odgrywa kluczową rolę w działaniu sił rynkowych; zapewnienie rzetelnej, istotnej i porównywalnej informacji o wartościach zużycia paliwa i emisji CO₂ przez samochody osobowe może wpłynąć na wybór konsumenta na rzecz tych samochodów,

¹ Dz.U. C 305 z 3.10.1998. str. 2 i Dz.U. C 83 z 25.03.1999, str. 1.

² Dz.U. C 40 z 15.02.1999, str. 45.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz.U. C 98 z 9.04.1999, str. 252). Wspólne stanowisko Rady z dnia 23 lutego 1999 r. (Dz.U. C 123 z 4.05.1999, str. 1) i decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 4 listopada 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

które zużywają mniej paliwa i tym samym emitują mniej CO₂, tym samym zachęcając producentów do podejmowania kroków, aby ograniczyli zużycie paliwa samochodów, które produkują;

- 6) Obecność etykiet na używanych samochodach w punktach sprzedaży może skłonić kupujących nowe samochody osobowe do zakupu samochodów o niskim zużyciu paliwa, ponieważ ten aspekt będzie brany pod uwagę przy ponownej sprzedaży samochodu; jest wobec tego właściwe, w związku z pierwszym przeglądem niniejszej dyrektywy, rozważenie rozszerzenia jej zakresu na używane samochody podlegające dyrektywie Komisji 93/116/WE z dnia 17 grudnia 1993 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Rady 80/1268/EWG odnoszącą się do zużycia paliwa przez pojazdy silnikowe⁴;
- 7) Konieczne jest wobec tego opracowanie etykiety opisującej zużycie paliwa dla wszystkich nowych samochodów osobowych wystawianych w punktach sprzedaży;
- 8) Etykieta zużycia paliwa powinna zawierać informacje dotyczące zużycia paliwa i wartości emisji CO₂ ustalone zgodnie ze zharmonizowanymi normami i metodami ustanowionymi w dyrektywie Rady 80/1268/EWG z dnia 16 grudnia 1980 r. odnoszącej się do emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa przez pojazdy silnikowe⁵;
- 9) Konieczne jest udostępnienie dodatkowych standardowych informacji o zużyciu paliwa i wartościach emisji CO₂ we wszystkich wersjach nowych samochodów dostępnych na rynku przygotowanych w odpowiedniej formie zarówno w punktach sprzedaży jak i w wyznaczonych organach na terenie każdego z Państw Członkowskich; taka informacja może być użyteczna dla konsumentów, którzy decydują się na zakup samochodu zanim odwiedzą salon lub tych, którzy wolą nie korzystać z usług pośrednika ani nie odwiedzają salonów wystawowych przy zakupie samochodu osobowego;
- 10) Istotne jest, aby potencjalni klienci zostali poinformowani w punkcie sprzedaży, które z modeli samochodów osobowych dostępnych w danym punkcie sprzedaży są najbardziej wydajne z punktu widzenia zużycia paliwa;
- 11) Cała literatura promocyjna oraz, w stosownych przypadkach, inne materiały promocyjne używane przy wprowadzaniu do obrotu nowych samochodów osobowych powinny zawierać dane dotyczące odpowiednich poziomów zużycia paliwa i emisji CO₂ przez samochody osobowe, do których te materiały się odnoszą,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie, że informacje dotyczące zużycia paliwa i emisji CO₂ przez nowe samochody osobowe oferowane na sprzedaż lub oddawane w leasing na terenie Wspólnoty zostaną udostępnione konsumentom, aby umożliwić im dokonanie wyboru w oparciu o dostateczną ilość informacji.

---

⁴ Dz.U. L 329 z 30.12.1993, str. 39.

⁵ Dz.U. L 375 z 31.12.1980, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 93/116/WE.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „samochód osobowy” oznacza każdy pojazd silnikowy kategorii M1, określony w załączniku II do dyrektywy 70/156/EWG⁶ i który jest objęty dyrektywą 80/1268/EWG. Nie dotyczy to pojazdów objętych dyrektywą 92/61/EWG⁷ ani pojazdów specjalnego przeznaczenia zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie dyrektywy 70/156/EWG;
2. „nowy samochód osobowy” oznacza każdy samochód osobowy, nie sprzedany uprzednio osobie, która kupiła go w celu innym niż jego sprzedaż lub dostarczenie;
3. „świadectwo zgodności” oznacza świadectwo, o którym mowa w art. 6 dyrektywy 70/156/EWG;
4. „punkt sprzedaży” oznacza miejsce, takie jak salon wystawowy lub plac, w przypadku gdy nowe samochody są wystawiane lub oferowane na sprzedaż lub oddawane w leasing potencjalnym klientom. Targi handlowe, na których nowe samochody osobowe są prezentowane klientom, spełniają warunki tej definicji;
5. „oficjalne zużycie paliwa” oznacza dane o wielkości zużycia paliwa zatwierdzone przez organ homologacyjny zgodnie z przepisami dyrektywy 80/1268/EWG i wymienione w załączniku VIII do dyrektywy 70/156/EWG oraz załączone do świadectwa homologacji typu WE lub świadectwa zgodności. W przypadku gdy kilka wariantów i/lub wersji jest zgrupowane w jednym modelu, wartość, która ma być podana jako zużycie paliwa tego modelu są oparte o wariant i/lub wersję z najwyższym oficjalnym zużyciem paliwa w tej grupie;
6. „oficjalne wartości emisji CO₂” dla danego samochodu osobowego oznacza emisje zmierzone zgodnie z przepisami dyrektywy 80/1268/EWG i wymienione w załączniku VIII dyrektywy 70/156/EWG oraz załączone do świadectwa homologacji typu WE lub świadectwa zgodności; w przypadku, gdy kilka wariantów i/lub wersji jest zgrupowane w jednym modelu, wartości, które mają być podane jako emisje CO₂ tego modelu są oparte o wariant i/lub wersję z najwyższymi oficjalnymi emisjami CO₂ w tej grupie;
7. „etykieta zużycia paliwa” oznacza etykietę, zawierającą informację dla konsumenta dotyczącą oficjalnego zużycia paliwa i oficjalnych wartości emisji CO₂ samochodu, do którego dołączona jest etykieta;

---

⁶ Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 42 z 23.02.1970, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Parlament Europejski i dyrektywę Rady 98/91/WE (Dz.U. L 11 z 16.01.1999, str. 25).

⁷ Dyrektywa Rady 92/61/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów dwu- lub trzykołowych (Dz.U. L z 225 10.08.1992, str. 72). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

8. „przewodnik po zużyciu paliwa” oznacza zestawienie danych o oficjalnym zużyciu paliwa i oficjalnych wartościach emisji CO₂ dla każdego nowego samochodu dostępnego na rynku;
9. „literatura promocyjna” oznacza wszystkie materiały drukowane używane przy obrocie, reklamie i promocji pojazdów skierowane do całego społeczeństwa. Obejmuje to co najmniej podręczniki techniczne, broszury, reklamy w gazetach, czasopismach i prasie handlowej oraz plakaty;
10. „marka” oznacza nazwę handlową producenta umieszczoną na świadectwie zgodności i dokumentach homologacji typu;
11. „model” oznacza handlową nazwę marki, typu oraz, w stosownych przypadkach i o ile to możliwe, wariant oraz wersję samochodu osobowego;
12. „typ”, „wariant” i „wersja” oznaczają zróżnicowane pojazdy danej marki, które są zadeklarowane przez producenta, jak opisano w załączniku II.B do dyrektywy 70/156/EWG i jednoznacznie zdefiniowane przez alfanumeryczne znaki typu, wariantu i wersji.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że etykieta zużycia paliwa i emisji CO₂, która jest zgodna z wymaganiami opisanymi w załączniku I, jest dołączona lub wystawiona w jasno widoczny sposób obok każdego nowego modelu samochodu osobowego w punkcie sprzedaży.

Artykuł 4

Bez uszczerbku dla ustanowienia przez Komisję internetowego przewodnika na poziomie Wspólnoty, Państwa Członkowskie zapewnią, że przewodnik po zużyciu paliwa i emisjach CO₂ jest wydawany w konsultacji z producentami co najmniej raz w roku zgodnie z wymaganiami załącznika II. Przewodnik jest przenośny, zwięzły i dostępny nieodpłatnie dla konsumentów zarówno w punktach sprzedaży jak i w wyznaczonym organie w każdym Państwie Członkowskim.

Władza lub władze, o których mowa w art. 8 mogą współpracować przy przygotowaniu przewodnika.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewnią, że dla każdej marki samochodu plakat (lub innego rodzaju ekspozycja) wystawiony jest z wykazem danych dotyczących oficjalnego zużycia paliwa i oficjalnych wartości emisji CO₂ dla każdego nowego modelu samochodu osobowego wystawianego lub oferowanego na sprzedaż lub oddawane w leasing w danym punkcie sprzedaży lub za jego pośrednictwem. Dane te mają być wystawione w widocznym miejscu i zgodnie z formatem przewidzianą w załączniku III.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewnią, że cała literatura promocyjna zawiera dane dotyczące oficjalnego zużycia paliwa i oficjalnych wartości emisji CO₂ modeli samochodów osobowych, do których się odnosi, zgodnie z wymaganiami załącznika IV.

Państwa Członkowskie przygotowują, w stosownych przypadkach, materiały promocyjne inne niż wyżej wymieniona literatura promocyjna, tak aby wskazywały dane dotyczące oficjalnych emisji CO₂ i oficjalnego zużycia paliwa poszczególnych modeli samochodów, do których się odnoszą.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewnią, że obecność innych znaków, symboli lub napisów odnoszących się do zużycia paliwa lub emisji CO₂ niespełniających wymogów niniejszej dyrektywy na etykietach, przewodnikach, plakatach lub literaturze i materiałach promocyjnych, o których mowa w art. 3, 4, 5 i 6, jest zabroniona, jeżeli mogłyby one wprowadzić w błąd potencjalnych konsumentów nowych samochodów osobowych.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie notyfikują Komisji właściwą władzę lub władze odpowiedzialne za wprowadzenie w życie i funkcjonowanie systemu informowania konsumentów opisanego w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 9

Wszelkie zmiany konieczne do przystosowania załączników do niniejszej dyrektywy zostaną przyjęte przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 10 i po konsultacji z organizacjami konsumentów i innymi zainteresowanymi stronami.

Aby wspomóc ten proces dostosowania, każde z Państw Członkowskich przekaże Komisji do 31 grudnia 2003 r. sprawozdanie o skuteczności przepisów niniejszej dyrektywy za okres od 18 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2002 r. Format tego sprawozdania zostanie ustalony zgodnie z procedurą określoną w art. 10 nie później niż 18 stycznia 2001 r.

Ponadto Komisja podejmie, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10, środki mające na celu:

- a) określenie formatu etykiety, o której mowa w art. 3 przez zmianę załącznika I;
- b) dalsze określenie wymagań dotyczących przewodnika, o którym mowa w art. 4 w celu klasyfikacji nowych modeli samochodów, umożliwiając w ten sposób grupowanie modeli według emisji CO₂ i zużycia paliwa w określonych klasach włącznie z wyliczeniem najbardziej ekonomicznych ze względu na zużycie paliwa nowych modeli samochodów;
- c) ustanowienie zaleceń w celu umożliwienia stosowania zasad przewidzianych w przepisach dotyczących literatury promocyjnej, o której mowa w art. 6 akapit pierwszy, do innych mediów i materiałów.

Artykuł 10

Komitet

Komisji udziela wsparcia komitet złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet dostarczy swoją opinię o tym projekcie w terminie ustanowionym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia zostanie przedłożona przez większość ustanowioną w art. 205 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie wnioskowane środki, jeżeli są zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub, jeżeli opinia taka nie została przedstawiona, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek odnoszący się do środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przedstawienia wniosku Radzie, Rada nie podejmie decyzji proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie ustalą kary stosowane w przypadku złamania krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 18 stycznia 2001 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 1999 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

S. HASSI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OPIS ETYKIETY DOTYCZĄCEJ ZUŻYCIA PALIWA I EMISJI CO₂

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że wszystkie etykiety dotyczące zużycia paliwa na ich terytorium spełniają co najmniej następujące warunki:

1. Mają standardowy format, aby umożliwić łatwiejsze rozpoznanie przez konsumentów;
2. Mają rozmiar 297 mm x 210 mm (A4);
3. Zawierają odniesienie do modelu i typu paliwa samochodu osobowego, do którego są dołączone;
4. Zawierają wartość liczbową oficjalnego zużycia paliwa i oficjalne wartości emisji CO₂. Wartość oficjalnego zużycia paliwa jest wyrażona w litrach na 100 km (l/100 km) lub w odpowiedniej kombinacji powyższych i jest przytoczona z dokładnością do jednego miejsca po przecinku. Oficjalne wartości emisji CO₂ są przytoczone z dokładnością do najbliższej całkowitej liczby gramów na kilometr (g/km).

Wartości te mogą być wyrażone w innych jednostkach (galonach i milach) w zakresie zgodnym z przepisami dyrektywy 80/181/EWG⁸.

5. Zawierają tekst dotyczący dostępności przewodnika po zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w brzmieniu:

„Przewodnik po zużyciu paliwa i emisjach CO₂ zawierający dane wszystkich nowych modeli samochodów osobowych jest dostępny nieodpłatnie w każdym punkcie sprzedaży”.

6. Zawierają tekst w brzmieniu:

„Poza wielkością zużycia paliwa przez samochód, również zachowanie kierowcy, jak i inne czynniki natury nietechnicznej mają wpływ na poziom zużycia paliwa przez samochód i emisje CO₂. CO₂ jest głównym gazem cieplarnianym odpowiedzialnym za globalne ocieplenie”.

---

⁸ Dyrektywa Komisji 80/181/EWG z dnia 20 grudnia 1979 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do jednostek miar i uchylająca dyrektywę 71/354/EWG (Dz.U. L 39 z 15.02.1980, str. 40). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/617/EWG (Dz.U. L 357 z 7.12.1989, str. 28).

ZAŁĄCZNIK II

OPIS PRZEWODNIKA PO ZUŻYCIU PALIWA I EMISJACH CO₂

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że przewodnik po zużyciu paliwa i emisjach CO₂ zawiera co najmniej następujące informacje:

1. Wykaz, sporządzany raz na rok, wszystkich nowych modeli samochodów osobowych dostępnych w sprzedaży w Państwach Członkowskich, zgrupowanych według marek w porządku alfabetycznym. Jeżeli w Państwie Członkowskim przewodnik jest aktualizowany częściej niż raz w roku, powinien on zawierać wykaz wszystkich nowych modeli samochodów osobowych dostępnych w dniu publikacji takiej aktualizacji;
2. Dla każdego modelu występującego w przewodniku: typ paliwa, liczbowa wartość oficjalnego zużycia paliwa i oficjalne wartości emisji CO₂. Wartość oficjalnego zużycia paliwa jest wyrażona w litrach na 100 km (l/100 km) lub w odpowiedniej kombinacji powyższych i jest przytoczona z dokładnością do jednego miejsca po przecinku. Oficjalne wartości emisji CO₂ są przytoczone z dokładnością do najbliższej całkowitej liczby gramów na kilometr (g/km).

Wartości te mogą być wyrażone w innych jednostkach (galonach i milach) w zakresie zgodnym z przepisami dyrektywy 80/181/EWG;

3. Widoczny wykaz dziesięciu najbardziej ekonomicznych ze względu na zużycie paliwa, nowych modeli samochodów osobowych uszeregowanych w porządku rosnącej wartości emisji CO₂ dla każdego typu paliwa. Wykaz musi zawierać model, liczbową wartość oficjalnego zużycia paliwa i oficjalne wartości emisji CO₂;
4. Rady dla użytkowników pojazdów silnikowych mówiące, że prawidłowe użytkowanie i regularne przeglądy pojazdów, jak również reakcje kierowcy, takie jak unikanie agresywnego stylu jazdy, jazda przy użyciu niższych prędkości, hamowanie zapobiegawcze, prawidłowe pompowanie opon, ograniczanie okresów jazdy na biegu jałowym, unikanie przewożenia nadmiernych ciężarów, zmniejszają zużycie paliwa i obniżają emisje CO₂ przez ich samochód osobowy;
5. Wyjaśnienie skutków emisji gazów cieplarnianych, potencjalnej zmiany klimatu i roli samochodów, jak również odniesienie do różnych rodzajów paliwa dostępnych dla konsumenta oraz ich wpływu na środowisko, przygotowane w oparciu o najnowsze badania naukowe i wymagania prawa;
6. Odniesienie do celu Wspólnoty dotyczącego średnich emisji CO₂ przez nowe samochody osobowe, a także daty, do której cele te powinny być osiągnięte;
7. Odniesienie do internetowego przewodnika Komisji po zużyciu paliwa i emisjach CO₂, jeżeli taki przewodnik jest dostępny.

ZAŁĄCZNIK III

OPIS PLAKATU, KTÓRY MA BYĆ WYEKSPONOWANY W PUNKCIE SPRZEDAŻY

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że plakat lub plakaty spełniają co najmniej następujące wymagania:

1. Minimalna wielkość plakatu wynosi 70 cm x 50 cm;
2. Informacje na plakacie są łatwe do odczytania;
3. Modele samochodów osobowych są pogrupowane i wyliczone osobno zgodnie z typem paliwa (np. benzyna lub olej napędowy). Dla każdego typu paliwa modele są uszeregowane w porządku rosnących emisji CO₂, przy czym model o najniższym oficjalnym zużyciu paliwa umieszczony jest na początku wykazu;
4. Dla każdego modelu samochodu osobowego w wykazie podane są: marka, liczbowa wartość oficjalnego zużycia paliwa i oficjalne wartości emisji CO₂. Wartość oficjalnego zużycia paliwa jest wyrażona w litrach na 100 km (l/100 km) lub w odpowiedniej kombinacji powyższych i jest przytoczona z dokładnością do jednego miejsca po przecinku. Oficjalne wartości emisji CO₂ są przytoczone z dokładnością do najbliższej całkowitej liczby gramów na kilometr (g/km).

Wartości te mogą być wyrażone w innych jednostkach (galonach i milach) w zakresie zgodnym z przepisami dyrektywy 80/181/EWG.

Sugerowany format jest pokazany po niżej:

Rodzaj paliwa	Ranking	Model	Emisja CO ₂	Zużycie paliwa
Benzyna	1			
	2			
	...			
Olej napędowy	1			
	2			
	...			

5. Plakat zawiera tekst dotyczący dostępności przewodnika po zużyciu paliwa i emisjach CO₂:

„Przewodnik po zużyciu paliwa i emisjach CO₂ zawierający dane wszystkich nowych modeli samochodów osobowych jest dostępny nieodpłatnie w każdym punkcie sprzedaży”;

6. Plakat zawiera tekst w brzmieniu:

„Poza wielkością zużycia paliwa przez samochód, również zachowanie kierowcy, jak i inne czynniki natury nietechnicznej mają wpływ na poziom zużycia paliwa przez samochód i emisje CO₂. CO₂ jest głównym gazem cieplarnianym odpowiedzialnym za globalne ocieplenie”;

7. Plakat będzie poddawany aktualizacji w całości nie rzadziej niż co sześć miesięcy. Między poszczególnymi aktualizacjami nowe samochody dodaje się na końcu wykazu.

ZAŁĄCZNIK IV

UMIESZCZENIE DANYCH O ZUŻYCIU PALIWA I EMISJACH CO₂ W LITERATURZE PROMOCYJNEJ

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że cała literatura promocyjna zawiera dane o oficjalnym zużyciu paliwa i oficjalnych wartościach emisji CO₂ przez pojazdy, których dotyczy. Ta informacja powinna spełniać co najmniej następujące warunki:

1. Być łatwo czytelna i nie mniej widoczna niż główna część informacji umieszczonej w literaturze promocyjnej;
2. Być łatwo zrozumiała nawet przy powierzchownym kontakcie;
3. Dane o oficjalnym zużyciu paliwa powinny być dostarczone dla wszystkich modeli samochodów, których dotyczy literatura promocyjna. Jeżeli jest to więcej niż jeden model, wówczas umieszczone są dane o oficjalnym zużyciu paliwa wszystkich modeli lub podany jest zakres między najmniejszym, a największym zużyciem paliwa. Zużycie paliwa jest wyrażone w litrach na 100 km (l/100 km) lub w odpowiedniej kombinacji powyższych. Wszystkie dane liczbowe są przytaczane z dokładnością do jednego miejsca po przecinku.

Wartości te mogą być wyrażone w innych jednostkach (galonach i milach) w zakresie zgodnym z przepisami dyrektywy 80/181/EWG.

Jeżeli literatura promocyjna zawiera tylko odniesienie do marki a nie do poszczególnych modeli, dane o zużyciu paliwa nie muszą być podane.

DYREKTYWA RADY 96/61/WE

z dnia 24 września 1996 r.

dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189c Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. Cele i zasady wspólnotowej polityki ochrony środowiska, określone w art. 130r Traktatu, polegają w szczególności na zapobieganiu, zmniejszaniu oraz, w miarę możliwości, na eliminowaniu zanieczyszczeń, poprzez przyznanie priorytetu interwencji u źródła i zapewnieniu rozsądnej gospodarki zasobami naturalnymi, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz z zasadą zapobiegania zanieczyszczeniom;
2. Piąty Program Działań w Zakresie Ochrony Środowiska, którego szeroki zakres został zatwierdzony przez Radę i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie, w rezolucji z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie Wspólnotowego Programu Polityki i Działań w Odniesieniu do Środowiska Naturalnego i Trwałego Rozwoju⁴ nadaje priorytetowe znaczenie zintegrowanemu zapobieganiu zanieczyszczeniom, stanowiącemu istotny element działań na rzecz bardziej trwałej równowagi między działalnością człowieka i rozwojem społeczno - ekonomicznym z jednej strony, a zasobami i regeneracyjnymi możliwościami przyrody z drugiej strony;
3. Wdrażanie zintegrowanego podejścia na rzecz zmniejszenia zanieczyszczeń wymaga działań na poziomie wspólnotowym, w celu zmiany i uzupełnienia istniejącego ustawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z zakładów przemysłowych i ich kontroli;
4. Dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania

---

1 Dz.U. nr C 311 z 17.11.1993, str. 6 oraz Dz.U. nr C 165 z 1.7.1995, str. 9.

2 Dz.U. nr C 195 z 18.7.1995, str. 54.

3 Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 1994 r. (Dz.U. nr C 18 z 23.1.1995, str. 96), wspólne stanowisko Rady z dnia 27 listopada 1995 r. (Dz.U. nr C 87 z 25.3.1996, str. 8) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 1996 r. (Dz.U. nr C 166 z 10.6.1996).

4 Dz.U. nr C 138 z 17.5.1993, str. 1.

zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych⁵, wprowadziła ogólne ramy wymagające pozwoleń, przed przystąpieniem do jakichkolwiek działań lub przed wprowadzeniem istotnych zmian w instalacjach przemysłowych, które mogą skutkować zanieczyszczeniem powietrza;

5. Dyrektywa Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty⁶, wprowadziła wymóg posiadania pozwolenia na odprowadzanie tych substancji;
6. Pomimo istnienia ustawodawstwa wspólnotowego w sprawie zwalczania zanieczyszczenia powietrza i zapobiegania lub minimalizacji odprowadzania substancji niebezpiecznych do wody, nie ma porównywalnego ustawodawstwa wspólnotowego mającego na celu zapobieganie emisjom do gleby lub ich minimalizację;
7. Różne podejścia do kwestii kontrolowania emisji do powietrza, środowiska wodnego lub gleby oddzielnie, mogą raczej zachęcać do przesuwania zanieczyszczeń między różnymi środowiskami niż do ochrony środowiska naturalnego jako całości;
8. Celem zintegrowanego podejścia jest zapobieganie emisjom do powietrza, środowiska wodnego i gleby, gdziekolwiek mają one miejsce, z uwzględnieniem gospodarki odpadami, oraz, jeżeli jest to niemożliwe, minimalizację emisji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości;
9. Niniejsza dyrektywa ustanawia ogóle ramy zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli; ustanawia ona środki konieczne do wdrożenia zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości; stosowanie zasady trwałego rozwoju będzie wspierane przez zintegrowane podejście do ograniczania zanieczyszczeń;
10. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny oddziaływania niektórych przedsięwzięć publicznych i prywatnych na środowisko naturalne⁷; podczas gdy informacje lub wnioski uzyskane w następstwie stosowania niniejszej dyrektywy muszą być uwzględniane w przypadku udzielenia pozwolenia, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na wykonanie dyrektywy 85/337/EWG;
11. Państwa Członkowskie muszą podjąć działania, konieczne w celu zapewnienia, aby podmiot prowadzący działalność przemysłową, określoną w załączniku I, spełniał ogólne zasady niektórych podstawowych zobowiązań; w tym celu wystarczy, aby właściwe władze uwzględniły te ogólne zasady przy ustanawianiu warunków udzielania pozwoleń;
12. Niektóre przepisy przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą, muszą być stosowane w

---

5 Dz.U. nr L 188 z 16.7.1984, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

6 Dz.U. nr L 129 z 18.5.1976, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

7 Dz.U. nr L 175 z 5.7.1985, str. 40.

odniesieniu do istniejących instalacji, po upływie ustalonego okresu, oraz do innych instalacji, z dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy;

13. W celu skuteczniejszego i sprawniejszego zwalczania problemów związanych z zanieczyszczeniem środowiska naturalnego, prowadzący powinien rozważyć aspekty środowiskowe; aspekty te powinny zostać przedstawione właściwej władzy lub władzom, aby mogły one upewnić się jeszcze przed udzieleniem pozwolenia, że ustanowione zostały wszystkie właściwe środki zapobiegawcze i ograniczające zanieczyszczenie; znaczne różnice między procedurami zastosowania mogą skutkować różnymi poziomami ochrony środowiska naturalnego i świadomości społecznej; w związku z tym, wnioski o pozwolenia na mocy niniejszej dyrektywy powinny zawierać minimum danych;
14. Pełna koordynacja procedury udzielania pozwoleń i warunków między właściwymi władzami umożliwi osiągnięcie możliwie najwyższego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości;
15. Właściwa władza lub władze udziela lub zmienia pozwolenie tylko w przypadku, gdy ustanowione zostaną zintegrowane środki ochrony środowiska naturalnego w odniesieniu do powietrza, środowiska wodnego i gleby;
16. Pozwolenie ma zawierać wszystkie środki, konieczne do spełnienia warunków pozwolenia, aby w ten sposób można było osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości; bez uszczerbku dla procedury udzielania pozwoleń, środki te mogą być także przedmiotem ogólnych wymogów wiążących;
17. Wartości dopuszczalne emisji, parametry lub równoważne środki techniczne powinny zostać oparte na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecenia stosowania jednej konkretnej techniki lub technologii, oraz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska; w każdym przypadku, warunki udzielania pozwoleń będą ustanawiać przepisy w sprawie ograniczania zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym, oraz będą zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości;
18. Sposób uwzględnienia właściwości technicznych danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska, w stosownych przypadkach, leży w gestii Państw Członkowskich;
19. Jeżeli norma jakości środowiska wymaga bardziej surowych warunków niż te, które mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, pozwolenie będzie szczególnie obwarowane dodatkowymi warunkami, bez uszczerbku dla innych środków, jakie mogą zostać podjęte celem dostosowania do norm jakości środowiska;
20. Ponieważ najlepsze dostępne techniki z czasem będą się zmieniać, w szczególności w związku z postępem technicznym, właściwe władze zobowiązane są do monitorowania takiego postępu lub zbierania na ten temat wszelkich informacji;
21. Zmiany w instalacji mogą przyczynić się do powstania zanieczyszczenia; w związku z tym, właściwe władze muszą być powiadamiane o każdej zmianie, która może mieć

- wpływ na środowisko naturalne; istotne zmiany w zakładach muszą być przedmiotem udzielania uprzednich pozwoleń, zgodnie z niniejszą dyrektywą;
22. Warunki udzielania pozwoleń muszą być poddawane okresowej weryfikacji oraz, w razie konieczności, uaktualniane; w pewnych okolicznościach będą one w każdym przypadku poddawane ponownemu przeglądowi;
  23. Aby poinformować opinię publiczną o działaniu instalacji i ich potencjalnym oddziaływaniu na środowisko naturalne, oraz w celu zapewnienia przejrzystości procesu przyznawania pozwoleń w całej Wspólnocie, przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji, opinia publiczna musi mieć dostęp do informacji dotyczących wniosków o pozwolenia na nowe instalacje lub na istotne zmiany oraz do samych pozwoleń, ich aktualizacji i do odpowiednich informacji związanych z monitorowaniem;
  24. Powstanie wykazu podstawowych emisji i źródeł odpowiedzialnych za te emisje można uznać za ważny instrument, w szczególności umożliwiający porównanie działań związanych z zanieczyszczeniem we Wspólnocie; wykaz taki zostanie przygotowany przez Komisję, przy współdziałaniu komitetu regulacyjnego;
  25. Rozwój i wymiana informacji na poziomie wspólnotowym dotyczących najlepszych dostępnych technik, pomoże przywrócić równowagę technologiczną we Wspólnocie, będzie wspierać ogólnoswiatowe upowszechnianie dopuszczalnych wartości emisji oraz technik stosowanych we Wspólnocie, oraz pomoże Państwom Członkowskim w skutecznym wykonaniu niniejszej dyrektywy;
  26. Sprawozdania dotyczące wdrażania i skuteczności niniejszej dyrektywy będą opracowywane regularnie;
  27. Niniejsza dyrektywa dotyczy instalacji o znacznym potencjale zanieczyszczeń, a przez to zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym; w przypadku wniosków odnoszących się do przyznawania pozwoleń na nowe instalacje lub na istotne zmiany w instalacjach, które mogą mieć znaczny negatywny wpływ na środowisko naturalne, mają być organizowane konsultacje transgraniczne; wnioski dotyczące takich propozycji lub istotnych zmian będą dostępne dla opinii publicznej Państwa Członkowskiego, którego mogą one dotyczyć;
  28. Może zaistnieć potrzeba ustanowienia na poziomie wspólnotowym dopuszczalnych wartości emisji, w odniesieniu do niektórych kategorii instalacji i substancji zanieczyszczających środowisko objętych zakresem niniejszej dyrektywy; Rada ustali takie dopuszczalne wartości emisji zgodnie z postawieniami Traktatu;
  29. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel i zakres

Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom środowiska naturalnego i ich kontroli, powodowanych przez rodzaje działalności wymienione w załączniku I. Określa ona środki mające na celu zapobieganie oraz, w przypadku braku takiej możliwości, zmniejszenie emisji do powietrza, środowiska wodnego i gleby, na skutek wspomnianych powyżej działań, łącznie ze środkami dotyczącymi odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 85/337/EWG i innych odpowiednich przepisów wspólnotowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem substancji radioaktywnych w rozumieniu dyrektywy 80/836/Euratom⁸ oraz organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu dyrektywy 90/219/EWG⁹ oraz dyrektywy 90/220/EWG¹⁰;
2. „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednio lub pośrednio wprowadzenie w wyniku działalności człowieka, substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska naturalnego, lub przejawiać się w postaci uszkodzenia własności materialnej, osłabienia walorów lub kolizji z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska naturalnego;
3. „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa ilość działalności wymienionych w załączniku I, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane działania, które mają techniczny związek z działalnością prowadzoną w tym miejscu, i które mogłyby mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie;
4. „istniejąca instalacja” oznacza instalację działającą lub zatwierdzoną zgodnie z ustawodawstwem istniejącym przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, albo uznaną przez właściwe władze za instalację objętą pełnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, z zastrzeżeniem, że instalacja taka zostanie uruchomiona nie później niż w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
5. „emisja” oznacza bezpośrednio lub pośrednio uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska

---

8 Dyrektywa Rady 80/836/Euratom z dnia 15 lipca 1980 r. zmieniająca dyrektywy ustanawiające podstawowe normy w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do ochrony zdrowia ogółu społeczeństwa i pracowników przed zagrożeniami powodowanymi promieniowaniem jonizującym (Dz.U. nr L 246 z 17.9.1980, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 84/467/EWG (Dz.U. nr L 265 z 5.10.1984, str. 4).

9 Dyrektywa Rady 90/219/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie kontrolowanego wykorzystania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. nr L 117 z 8.5.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 94/51/WE (Dz.U. nr L 297 z 18.11.1994, str. 29).

10 Dyrektywa Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwolnienia do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. nr L 117 z 8.5.1990, str. 15). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 94/15/WE (Dz.U. nr L 103 z 22.4.1994, str. 20).

wodnego lub gleby;

6. „dopuszczalne wartości emisji” oznaczają masę, wyrażoną w kategoriach niektórych szczególnych parametrów, stężenia i/lub poziomu emisji, których nie można przekroczyć w czasie jednego lub kilku okresów. Dopuszczalne wartości emisji można także ustanawiać w odniesieniu do niektórych grup, rodzin lub kategorii substancji, w szczególności w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku III. Dopuszczalne wartości emisji w odniesieniu do substancji stosuje się zazwyczaj w punkcie, w którym ma miejsce emisja z instalacji, a przy określaniu wartości emisji nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń. W odniesieniu do pośrednich uwolnień do środowiska wodnego, przy określaniu dopuszczalnej wartości emisji danej instalacji można uwzględnić wpływ stacji uzdatniania wody, pod warunkiem że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości, z zastrzeżeniem, że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku, bez uszczerbku dla dyrektywy 76/464/EWG lub jej dyrektyw wykonawczych;
7. „norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
8. „właściwe władze” oznacza władzę lub władze, lub organ odpowiedzialny za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, na mocy przepisów prawa Państw Członkowskich;
9. „pozwolenie” oznacza część lub całość decyzji na piśmie (lub kilku takich decyzji), udzielającej pozwolenie na eksploatację całej instalacji lub jej części, z zastrzeżeniem niektórych warunków gwarantujących, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Pozwolenie może obejmować jedną lub większą ilość instalacji lub części instalacji znajdujących się w tym samym miejscu, prowadzonych przez tego samego prowadzącego;
10. a) „zmiana działania” oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania, albo rozszerzenie zakresu instalacji, które może mieć konsekwencje dla środowiska naturalnego;
b) „istotna zmiana” oznacza zmianę w działaniu, która według opinii właściwej władzy może mieć znaczące negatywne oddziaływanie na ludzi bądź środowisko;
11. „najlepsze dostępne techniki” to najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy dla dopuszczalnych wartości emisji mający na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ogólne ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko naturalne jako całość:
  - „techniki” obejmują zarówno stosowane technologie jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, konserwowana, eksploatowana i wycofywana z eksploatacji,
  - „dostępne” techniki to techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na

wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub opracowane w danym Państwie Członkowskim, o ile są one dostępne dla prowadzącego daną działalność,

- „najlepsze” oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości.

Przy określaniu najlepszych dostępnych technik, szczególną uwagę należy zwrócić na pozycje wymienione w załączniku IV;

12. „prowadzący” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje instalację lub, jeżeli jest to przewidziane w ustawodawstwie krajowym, której przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne w kwestii technicznego funkcjonowania instalacji.

Artykuł 3

Ogólne zasady regulujące podstawowe zobowiązania prowadzącego

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, umożliwiające właściwym władzom zapewnienie, aby przy obsłudze instalacji:

- a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu, w szczególności przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik;
- b) nie powstawało żadne istotne zanieczyszczenie;
- c) unikano wytwarzania odpadów, zgodnie z dyrektywą Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów¹¹; a jeżeli odpady są wytwarzane, prowadzono odzysk lub, jeżeli nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, aby usuwano je przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;
- d) efektywnie wykorzystywano energię;
- e) podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia wypadkom i ograniczenia ich konsekwencji;
- f) w przypadku ostatecznego zakończenia działalności, podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia ryzyku zanieczyszczenia, oraz w celu przywrócenia zadowalającego stanu miejsca działania.

Do celów uzyskania zgodności z niniejszym artykułem, wystarczy, aby Państwa Członkowskie zapewniły, że przy określaniu warunków pozwolenia, właściwe władze uwzględniają ogólne zasady określone w niniejszym artykule.

---

¹¹ Dz.U. nr L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

Artykuł 4

Pozwolenia na nowe instalacje

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby żadna nowa instalacja nie była eksploatowana bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie Rady 88/609/EWG z dnia 24 listopada 1988 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania¹².

Artykuł 5

Wymogi związane z udzielaniem pozwoleń dla istniejących instalacji

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, że właściwe władze dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 tiret pierwsze i drugie i art. 15 ust. 2, nie później niż osiem lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla szczególnego ustawodawstwa wspólnotowego
2. Z dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne w celu stosowania przepisów art. 1, 2, 11, 12, art. 14 tiret trzecie, art. 15 ust. 1, 3 i 4, art. 16, 17 i art. 18 ust. 2, w odniesieniu do istniejących instalacji.

Artykuł 6

Wnioski o pozwolenia

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie do właściwych władz zawierał opis:
  - instalacji i jej działania,
  - surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i energii, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację,
  - źródeł emisji z instalacji,
  - stanu terenu, na którym położona jest instalacja,
  - charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego rodzaju środowiska, jak również określenie istotnego oddziaływania emisji na środowisko,
  - proponowanej technologii i innych technik dla zapobiegania lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczenia emisji z instalacji,

---

¹² Dz.U. nr L 336 z 7.12.1988, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/656/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 59).

- w razie potrzeby, środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów i prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację,
- dalszych środków planowanych w celu dostosowania do ogólnych zasad podstawowych zobowiązań prowadzącego, przewidzianych w art. 3,
- środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska naturalnego.

Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie szczegółów, określonych w powyższych tiret.

2. W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa, opracowane zgodnie z dyrektywą Rady 82/501/EWG z dnia 24 czerwca 1982 r. w sprawie niebezpieczeństwa poważnych awarii powodowanych przez określone działania przemysłowe¹³, albo inne informacje, opracowane w odpowiedzi na inne przepisy, spełniają którykolwiek z wymogów niniejszego artykułu, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.

Artykuł 7

Zintegrowane podejście do wydawania pozwoleń

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby w przypadku, gdy zaangażowana jest więcej niż jedna właściwa władza, warunki i procedura udzielania pozwolenia były w pełni skoordynowane, celem zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe władze.

Artykuł 8

Decyzje

Bez uszczerbku dla innych wymogów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub wspólnotowym, właściwe władze udzielają pozwolenia, które zawiera warunki gwarantujące, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy lub, jeżeli ich nie spełnia, odmawia udzielenia pozwolenia.

Wszystkie wydawane i zmieniane pozwolenia muszą zawierać szczegóły regulacji w odniesieniu do ochrony powietrza, środowiska wodnego i gleby, określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 9

Warunki pozwolenia

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki, niezbędne dla spełnienia wymogów art. 3 i 10 dotyczących udzielania pozwoleń w celu

---

¹³ Dz.U. nr L 230 z 5.08.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości, poprzez ochronę powietrza, środowiska wodnego i gleby.

2. W przypadku nowej instalacji lub istotnej zmiany, do której odnosi się art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia uwzględnia się wszelkie uzyskane w przedmiotowej kwestii informacje lub wnioski, wyciągnięte na podstawie art. 5, 6 i 7.

3. Pozwolenie obejmuje dopuszczalne wartości emisji dla substancji zanieczyszczających środowisko, w szczególności tych wymienionych w załączniku III, jakie mogą być emitowane z danej instalacji w znacznych ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego środowiska do innego (środowisko wodne, powietrze i gleba). W razie potrzeby, pozwolenie zawiera właściwe wymogi, zapewniające ochronę gleby i wód gruntowych, oraz środki dotyczące gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację. W stosownych przypadkach, dopuszczalne wartości mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi.

W przypadku instalacji wymienionych w podpozycji 6.6 załącznika I, dopuszczalne wartości emisji, ustanowione zgodnie z niniejszym ustępem, uwzględniają praktyczne czynniki, właściwe dla tych kategorii instalacji.

4. Bez uszczerbku dla art. 10, dopuszczalne wartości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne określone w ust. 3, opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania żadnej techniki czy szczególnej technologii, lecz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. We wszystkich przypadkach, warunki pozwolenia obejmują przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym, oraz zapewniają wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości.

5. Pozwolenie obejmuje odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania, określające metodologię i częstotliwość pomiarów, procedurę dokonywania oceny, oraz obowiązek dostarczania właściwym władzom danych niezbędnych do sprawdzenia zgodności z pozwoleniem.

W przypadku instalacji wymienionych w podpozycji 6.6 załącznika I, środki określone w niniejszym ustępie mogą uwzględniać koszty i korzyści.

6. Pozwolenie obejmuje środki odnoszące się do warunków innych niż zwyczajne warunki eksploatacji. W ten sposób, jeżeli istnieje zagrożenie oddziaływaniem na środowisko, opracowany zostaje system w odniesieniu do rozruchu, przecieków, chwilowych przestojów i ostatecznego zaprzestania eksploatacji.

Pozwolenie może także zawierać tymczasowe odstępstwa od wymogów ust. 4, jeżeli plan naprawy, zatwierdzony przez właściwe władze, zapewnia, że wymogi te zostaną spełnione w terminie sześciu miesięcy oraz jeżeli projekt prowadzi do ograniczenia zanieczyszczenia.

7. Pozwolenie może obejmować inne szczególne warunki do celów niniejszej dyrektywy, jakie Państwo Członkowskie lub właściwe władze mogą uznać za odpowiednie.

8. Bez uszczerbku dla obowiązku wdrożenia procedury udzielania pozwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie mogą określić pewne wymogi dla niektórych kategorii instalacji w ramach ogólnych wiążących zasad, zamiast uwzględniać je w warunkach odnoszących się do poszczególnych pozwoleń, z zastrzeżeniem, że zapewnione jest zintegrowane podejście oraz równoważny, wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości.

Artykuł 10

Najlepsze dostępne techniki oraz normy jakości środowiska

W pozwoleniu wymaga się dodatkowych środków, w szczególności w przypadku, gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki, niż te osiągane przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu spełnienia norm jakości środowiska.

Artykuł 11

Zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik

Państwa Członkowskie zapewniają, aby właściwe władze śledziły lub były informowane o zmianach w zakresie najlepszych dostępnych technik.

Artykuł 12

Zmiany wprowadzane w instalacjach przez prowadzących

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, w celu zapewnienia, aby prowadzący informował właściwe władze o każdej planowanej zmianie w działaniu instalacji, określonej w art. 2 ust. 10 lit. a). W stosownych przypadkach, właściwe władze uaktualniają pozwolenie lub warunki w odniesieniu do takiej instalacji.
2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby podmiot gospodarczy nie przeprowadzał żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian w działaniu instalacji, w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. b) bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych władz muszą obejmować te części instalacji i aspekty wymienione w art. 6, na które taka zmiana może mieć wpływ. Odpowiednie przepisy art. 3, 6 i 10 oraz art. 15 ust. 1-2 i 4 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 13

Ponowne rozpatrzenie i aktualizacja warunków pozwolenia przez właściwe władze

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwe władze okresowo poddawały warunki pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji.
2. Ponowne rozpatrzenie podejmuje się w każdym przypadku, jeżeli:
  - zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczne, że zachodzi

- konieczność skorygowania istniejących dopuszczalnych wartości emisji dla danego pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych wartości dopuszczalnych,
- istotne zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik umożliwiają znaczne ograniczenie emisji bez narzucania nadmiernych kosztów,
  - bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik,
  - nakazują tak nowe przepisy Wspólnoty lub ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 14

Spełnienie warunków pozwolenia

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- prowadzący, podczas eksploatacji instalacji, dotrzymywał warunków pozwolenia,
- prowadzący regularnie informował właściwe władze o wynikach procesu monitorowania emisji oraz aby bezzwłocznie informował o każdym zdarzeniu czy wypadku mającym istotny wpływ na środowisko naturalne,
- prowadzący instalację udzielali przedstawicielom właściwych władz wszelkiej niezbędnej pomocy, celem umożliwienia im przeprowadzenia wszelkich kontroli na terenie instalacji, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji, niezbędnych im do wykonania obowiązków do celów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Dostęp do informacji i udział opinii publicznej w procedurze udzielania pozwoleń

1. Bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 dnia czerwca 1990 r. w sprawie swobodnego dostępu do informacji o środowisku¹⁴, Państwa Członkowskie podejmują środki, niezbędne w celu zapewnienia, aby wnioski o pozwolenia na nowe instalacje lub na istotne zmiany były udostępniane przez odpowiedni okres czasu opinii publicznej, w celu umożliwienia jej zgłoszenia uwag dotyczących tych wniosków, przed podjęciem decyzji przez właściwe władze.

Decyzja taka, wraz z przynajmniej jedną kopią pozwolenia, oraz wszystkie kolejne jej aktualizacje, muszą zostać udostępnione opinii publicznej.

2. Wyniki procesu monitorowania emisji, wymaganego na mocy warunków określonych w art. 9, pozostające w dyspozycji właściwych władz, muszą zostać udostępnione opinii publicznej.

3. Na podstawie danych dostarczanych przez Państwa Członkowskie, Komisja co trzy lata publikuje wykaz podstawowych rodzajów emisji i źródeł ich pochodzenia. Komisja ustanawia formę oraz szczegółowe dane, niezbędne w celu przekazania informacji zgodnie z

---

14 Dz.U. nr L 158 z 23.6.1990, str. 56.

procedurą przewidzianą w art. 19.

Zgodnie z tą samą procedurą, Komisja może zaproponować środki dla zapewnienia porównywalności i komplementarności danych dotyczących wykazu emisji, określonego w pierwszym akapicie, oraz danych pochodzących z innych rejestrów i źródeł z danymi na temat emisji.

4 Zastosowanie ust. 1, 2 i 3 uwarunkowane jest ograniczeniami ustanowionymi w art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 90/313/EWG.

Artykuł 16

Wymiana informacji

1. W związku z wymianą informacji, Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przysyłać Komisji co trzy lata, a po raz pierwszy w terminie 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy, dostępne reprezentatywne dane na temat dopuszczalnych wartości, ustanowionych w odniesieniu do szczególnych kategorii działalności zgodnie z załącznikiem I oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące najlepszych dostępnych technik, na podstawie których te wartości zostały określone, w szczególności zgodnie z przepisami art. 9. Przy każdej kolejnej okazji, dane są uzupełniane zgodnie z procedurami ustanowionymi w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja organizuje wymianę informacji między Państwami Członkowskimi a zainteresowanymi działami przemysłu, na temat najlepszych dostępnych technik, związanego z nimi monitorowania oraz zmian w przedmiotowym zakresie. Komisja co trzy lata publikuje wyniki wymiany informacji.

3. Sprawozdania dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej skuteczności, w porównaniu do innych wspólnotowych instrumentów z zakresu ochrony środowiska, są ustanowione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 5 i 6 dyrektywy 91/692/EWG. Pierwsze sprawozdanie obejmuje okres trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, określonego w art. 21. Komisja przedstawia sprawozdanie Radzie, wraz z ewentualnymi wnioskami.

4. Państwa Członkowskie ustanawiają lub wyznaczają władzę lub władze, które mają być odpowiedzialne za wymianę informacji na mocy ust. 1, 2 i 3 i powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 17

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie jest świadome, że eksploatacja instalacji może mieć znaczne negatywne oddziaływanie na środowisko naturalne innego Państwa Członkowskiego, lub na wniosek Państwa Członkowskiego narażonego na takie poważne oddziaływanie, Państwo Członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie na podstawie art. 4 lub art. 12 ust. 2, przekazuje informacje dostarczone na mocy art. 6 temu Państwu Członkowskiemu, równocześnie z udostępnieniem ich swoim własnym obywatelom. Informacje takie stanowią podstawę wszelkich konsultacji, koniecznych w ramach dwustronnych stosunków między dwoma Państwami Członkowskimi, opartych na

wzajemności i równości.

2. W ramach dwustronnych stosunków, Państwa Członkowskie dopilnują, aby w przypadkach określonych w ust. 1, wnioski były również udostępniane na odpowiedni okres czasu opinii publicznej narażonego Państwa Członkowskiego, tak aby miało ona prawo do przedstawienia swoich uwag na temat tych wniosków, przed podjęciem decyzji przez właściwe władze.

Artykuł 18

Dopuszczalne wartości emisji we Wspólnocie

1. Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada określa dopuszczalne wartości emisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, w odniesieniu do:

- kategorii instalacji wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem składowisk odpadów objętych kategoriami 5.1 i 5.4 wymienionego załącznika,

oraz

- substancji zanieczyszczających środowisko, określonych w załączniku III,

dla których stwierdzono potrzebę działania na poziomie Wspólnoty, w szczególności na podstawie wymiany informacji przewidzianej w art. 16.

2. Wobec braku wspólnotowych dopuszczalnych wartości emisji, określonych zgodnie z niniejszą dyrektywą, dla instalacji wymienionych w załączniku I, jako minimalne dopuszczalne wartości emisji zgodne z niniejszą dyrektywą, stosuje się odpowiednie dopuszczalne wartości emisji zawarte w dyrektywach określonych w załączniku II oraz innych przepisach wspólnotowych.

Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy, Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, ustala wymogi techniczne, mające zastosowanie w odniesieniu do składowisk objętych kategoriami 5,1 i 5.4 załącznika I.

Artykuł 19

Procedura komitetu określona w art. 15 ust. 3

Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, jakie mają być podjęte. Komitet przedstawia swoją opinię na temat projektu w terminie, jaki przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. Opinia jest wydawana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu dla decyzji, które Rada zobowiązana jest przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważone są w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje proponowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku takiej opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada podejmuje decyzje większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przekazania wniosku, Rada nie podejmie decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. W zakresie istniejących instalacji w odniesieniu do rodzaju działalności wymienionych w załączniku I, do czasu podjęcia przez właściwe władze środków wymaganych na mocy art. 5 niniejszej dyrektywy, stosuje się przepisy dyrektywy 84/360/EWG, przepisy art. 3, 5, 6 ust. 3 i art. 7 ust. 2 dyrektywy 76/464/EWG oraz odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie 88/609/EWG.

2. Odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach określonych w ust. 1, nie mają zastosowania do nowych instalacji związanych z rodzajami działalności wymienionymi w załączniku I, od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

3. Dyrektywa 84/360/EWG traci moc jedenaście lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Niezwłocznie po podjęciu środków przewidzianych w art. 4, 5 lub 12 w odniesieniu do instalacji, wyjątek przewidziany w art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG przestaje być stosowany w odniesieniu do instalacji objętych niniejszą dyrektywą.

Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada, w razie potrzeby, zmienia odpowiednie przepisy dyrektyw określonych w załączniku II, w celu dostosowania ich do wymogów niniejszej dyrektywy, przed dniem wygaśnięcia dyrektywy 84/360/EWG, określonej w akapicie pierwszym.

Artykuł 21

Wejście w życie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż trzy lata od jej wejścia w życie i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 września 1996 r.

W imieniu Rady

E. FITZGERALD

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁALNOŚCI PRZEMYSŁOWYCH OKREŚLONYCH W ART. 1

1. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje instalacji, lub części instalacji, stosowanych do prac badawczo - rozwojowych oraz do próbnych badań nowych produktów i procesów.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej zasadniczo odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli jeden prowadzący prowadzi kilka przedsięwzięć objętych tą samą podpozycją i z wykorzystaniem tej samej instalacji lub na tym samym terenie, możliwości takich przedsięwzięć sumują się.

1. Przemysł energetyczny

- 1.1 Instalacje energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW¹⁵
- 1.2 Rafinerie oleju mineralnego i gazu
- 1.3 Piece koksownicze
- 1.4 Zakłady gazyfikacji i skraplania węgla

2. Produkcja i obróbka metali

- 2.1 Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)
- 2.2 Instalacje do produkcji surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę
- 2.3 Instalacje obróbki metali żelaznych:
  - a) walcownia gorąca o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę
  - b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot, gdzie stosowana energia cieplna przekracza 20 MW
  - c) stosowanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony surówki na godzinę
- 2.4 Odlewnie metali żelaznych z wydajnością przekraczającą 20 ton dziennie.
- 2.5 Instalacje
  - a) do produkcji surówki nieżelaznej z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych i elektrolitycznych

---

¹⁵ W odniesieniu do istniejących instalacji nadal stosuje się wymogi materiału dyrektywy 88/609/EWG, do dnia 31 grudnia 2003 r.

- b) do wytopu, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, łącznie z produktami z odzysku, (rafinacja, odlewnictwo, itd.), o wydajności topienia przekraczającej 4 tony dziennie dla ołowiu i kadmu lub 20 ton dziennie dla wszystkich innych metali.
- 2.6 Instalacje do powierzchniowej obróbki metalu i materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³

3. Przemysł mineralny

- 3.1 Instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 500 ton dziennie lub do produkcji wapna w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie, albo w innych piecach o wydajności powyżej 50 ton dziennie
- 3.2 Instalacje do produkcji azbestu i produktów na bazie azbestu
- 3.3 Instalacje do wytwarzania szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 ton dziennie
- 3.4 Instalacje do wytopu substancji mineralnych, łącznie z produkcją włókien mineralnych, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie
- 3.5 Instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności do produkcji dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie, i/lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m³, o gęstości powyżej 300 kg/m³ na piec

4. Przemysł chemiczny

Produkcja w rozumieniu kategorii działalności objętych niniejszą sekcją oznacza produkcję na skalę przemysłową, polegającą na chemicznej obróbce substancji lub grup substancji wymienionych w sekcjach 4.1-4.6

- 4.1 Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych związków organicznych, takich jak:
- a) węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne)
  - b) węglowodory zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, octany, etery, nadtlenki, żywice epoksydowe
  - c) węglowodory siarkawe
  - d) węglowodory azotowe, takie jak aminy, amidy, związki azotawe, nitrozwiązki lub związki azotanu, nityle, izocyjanki
  - e) węglowodory zawierające fosfor

- f) węglowodory halogenowe
  - g) związki organometaliczne
  - h) podstawowe tworzywa sztuczne (syntetyczne włókna polimerowe i włókna na bazie celulozy)
  - i) kauczuki syntetyczne
  - j) farby i pigmenty
  - k) produkty i środki powierzchniowo czynne
- 4.2. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych substancji nieorganicznych, takich jak:
- a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowodory, fluor lub fluorowodory, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu
  - b) kwasy, takie jak kwas chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe
  - c) zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu
  - d) sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, peroksoboran, azotan srebra
  - e) niemetale, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, takie jak węglík wapnia, silikon, węglík silikonu
- 4.3. Instalacje chemiczne do produkcji nawozów na bazie fosforu, azotu i potasu (nawozy proste lub złożone)
- 4.4. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych środków ochrony roślin i biocydów
- 4.5. Instalacje wykorzystujące procesy chemiczne lub biologiczne do produkcji podstawowych produktów farmaceutycznych
- 4.6. Instalacje chemiczne do produkcji materiałów wybuchowych

5. Gospodarka odpadami

Bez uszczerbku dla art. II dyrektywy 75/442/EWG lub art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych¹⁶:

- 5.1 Instalacje do usuwania lub odzyskiwania odpadów niebezpiecznych określonych w wykazie określonym w art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/689/EWG, określonych w

---

¹⁶ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. nr L 168 z 2.7.1994, str. 28).

załącznikach II A i II B (działanie R1, R5, R6, R8 i R9) do dyrektywy 75/442/EWG oraz w dyrektywie Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie usuwania olejów przepracowanych¹⁷, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.

- 5.2 Instalacje do spalania odpadów komunalnych określone w dyrektywie Rady 89/369/EWG z dnia 8 czerwca 1989 r. w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych¹⁸ oraz w dyrektywie Rady 89/429/EWG z dnia 21 czerwca 1989 r. w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych¹⁹, o wydajności przekraczającej 3 tony na godzinę.
- 5.3 Instalacje do usuwania odpadów niepowodujących zagrożeń, określone w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG, pozycje D8 i D9, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie.
- 5.4 Składowiska odpadów, przyjmujące ponad 10 ton odpadów dziennie lub o całkowitej pojemności przekraczającej 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych.

6. Inne rodzaje działalności

6.1 Zakłady przemysłowe do produkcji:

- a) pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych
- b) papieru i tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie

6.2 Zakłady obróbki wstępnej (mycie, bielenie, merceryzacja) lub barwienia włókien albo materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.

6.3 Zakłady garbowania skór, o wydajności przekraczającej 12 ton produktu końcowego dziennie

6.4. a) Rzeźnie, w których produkcja tusz przekracza 50 ton dziennie

b) Zakłady produkcji i przetwórstwa produktów spożywczych z:

- surowych produktów pochodzenia zwierzęcego (innych niż mleko), o wydajności dziennej przekraczającej 75 ton produktu końcowego
- surowych produktów roślinnych, o wydajności dziennej przekraczającej 200 ton (średnia roczna) produktu końcowego

c) Zakłady produkcji i przetwórstwa mleka, o ilości otrzymanego mleka przekraczającej 200 ton dziennie (średnia roczna).

---

17 Dz.U. nr L 194 z 25.7.1975, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

18 Dz.U. nr L 163 z 14.6.1989, str. 32.

19 Dz.U. nr L 203 z 15.7.1989, str. 50.

- 6.5. Instalacje do usuwania lub recyklingu padliny zwierzęcej oraz odpadów zwierzęcych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 6.6. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone z więcej niż:
- a) 40 000 miejsc dla drobiu
  - b) 2 000 miejsc dla tuczników (powyżej 30 kg), lub
  - c) 750 miejsc dla macior.
- 6.7. Instalacje do powierzchniowej obróbki substancji, przedmiotów lub produktów, z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych, w szczególności do obróbki, drukowania, powlekania, odtłuszczania, uszczelniania, sortowania, malowania, czyszczenia lub impregnowania, o wydajności przekraczającej 150 kg na godzinę lub przekraczającej 200 ton rocznie.
- 6.8. Instalacje do produkcji węgla (twardego palonego) lub elektrografitu, w drodze spalania lub grafityzacji.

ZAŁĄCZNIK II

LISTA DYREKTYW OKREŚLONYCH W ART. 18 UST. 2 i ART. 20

1. Dyrektywa 87/217/EWG w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu
2. Dyrektywa 82/176/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych
3. Dyrektywa 83/513/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu
4. Dyrektywa 84/156/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych
5. Dyrektywa 84/491/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocycloheksanu
6. Dyrektywa 86/280/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I Załącznika do dyrektywy 76/464/EWG, zmienionej kolejno dyrektywami 88/374/EWG i 90/415/EWG zmieniającymi załącznik II do dyrektywy 86/280/EWG
7. Dyrektywa 89/369/EWG w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych
8. Dyrektywa 89/429/EWG w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych
9. Dyrektywa 94/67/EWG w sprawie spalania odpadów niebezpiecznych
10. Dyrektywa 92/112/EWG w sprawie procedur harmonizacji programów na rzecz ograniczenia i ostatecznego wyeliminowania zanieczyszczeń powodowanych przez odpady z przemysłu tlenku tytanu
11. Dyrektywa 88/609/EWG w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania, ostatnio zmieniona dyrektywą 94/66/EWG
12. Dyrektywa 76/464/EWG w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty
13. Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmieniona dyrektywą 91/156/EWG
14. Dyrektywa 75/439/EWG w sprawie usuwania olejów przepracowanych

15. Dyrektywa 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych.

ZAŁĄCZNIK III

INDYKATYWNY WYKAZ GŁÓWNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH, KTÓRE MAJĄ BYĆ UWZGLĘDNIANE PRZY USTALANIU DOPUSZCZALNYCH WARTOŚCI EMISJI

POWIETRZE

1. Dwutlenek siarki i inne związki siarki
2. Tlenki azotu i inne związki azotu
3. Tlenek węgla
4. Lotne związki organiczne
5. Metale i ich związki
6. Pył
7. Azbest (pył zawieszony/lókna)
8. Chlor i jego związki
9. Fluor i jego związki
10. Arsen i jego związki
11. Cyjanki
12. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpłynąć na rozmnażanie drogą powietrzną
13. Polichlorowane dwubenzodioksyny i polichlorowane dwubenzofurany

WODA

1. Związki chloroorganiczne i substancje mogące tworzyć takie związki w środowisku wodnym
2. Związki fosforoorganiczne
3. Związki cynoorganiczne
4. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpływać na rozmnażanie w lub przez środowisko wodne
5. Węglowodory trwałe oraz trwałe i bioakumulacyjne, toksyczne substancje organiczne

6. Cyjanki
7. Metale i ich związki
8. Arsen i jego związki
9. Biocydy i środki ochrony roślin
10. Materiały zawieszane
11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji (zwłaszcza azotany i fosforany)
12. Substancje, które mają niepożądany wpływ na równowagę tlenową (oraz można dokonywać ich pomiaru z wykorzystaniem parametrów takich jak biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, ChZT, itd.)

ZAŁĄCZNIK IV

Okoliczności, które należy uwzględnić, ogólnie lub w szczególnych przypadkach, przy ustalaniu najlepszych dostępnych technik określonych w art. 2 ust. 11, mając na uwadze możliwe koszty i korzyści z zastosowania środka oraz zasady ostrożności i zapobiegania:

1. Wykorzystanie technologii o niskiej ilości odpadów;
2. Wykorzystanie substancji mniej niebezpiecznych;
3. Zwiększanie odzysku i recyklingu substancji wytwarzanych i wykorzystywanych w procesie oraz odpadów, w stosownych przypadkach;
4. Porównywalne procesy, urządzenia lub metody działania, które zostały wypróbowane i odniosły sukces na skalę przemysłową;
5. Postęp technologiczny i rozwój wiedzy;
6. Charakter, skutki i wielkość danych emisji;
7. Terminy przekazania do eksploatacji nowych lub istniejących instalacji;
8. Czas potrzebny do wprowadzenia najlepszych dostępnych technik;
9. Zużycie i właściwości surowców (łącznie z wodą) wykorzystywanych w procesie oraz ich wydajność energetyczna;
10. Potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całkowitego wpływu emisji na środowisko naturalne oraz związanych z tym zagrożeń;
11. Potrzeba zapobiegania wypadkom oraz minimalizowania skutków dla środowiska naturalnego;
12. Informacje publikowane przez Komisję na mocy art. 16 ust. 2 lub przez organizacje międzynarodowe.

DYREKTYWA 2002/49/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 25 czerwca 2002 r.

odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust.1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁴ oraz w świetle ujednoliconego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy w dniu 8 kwietnia 2002 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Osiągnięcie wysokiego poziomu zdrowia i ochrony środowiska jest częścią polityki wspólnotowej, a ochrona przed hałasem znajduje się wśród przyjętych celów. W Zielonej Księdze w sprawie przyszłej polityki dotyczącej hałasu, Komisja zajęła się hałasem w środowisku jako jednym z głównych problemów środowiskowych w Europie.
- 2) Uchwałą z dnia 10 czerwca 1997 r.⁵ w sprawie Zielonej Księgi Komisji, Parlament Europejski wyraził poparcie dla Zielonej Księgi, wezwał do pilnego ustanowienia szczególnych środków i inicjatyw w dyrektywie w sprawie zmniejszenia hałasu w środowisku i zwrócił uwagę na brak wiarygodnych, porównywalnych danych na temat sytuacji w dziedzinie źródeł hałasu.
- 3) W komunikacie z dnia 1 grudnia 1999 r. w sprawie transportu lotniczego i środowiska Komisja określiła wspólny wskaźnik hałasu i wspólną metodologię obliczania i pomiaru hałasu w pobliżu lotnisk. Przepisy niniejszej dyrektywy uwzględniają wyżej wymieniony komunikat.

---

¹ Dz.U. C 337 E z 28.11.2000, str. 251.

² Dz.U. C 116 z 20.04.2001, str. 48.

³ Dz.U. C 148 z 18.05.2001, str. 7.

⁴ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2000 r. (Dz.U. C 232 z 17.08.2001, str. 305), wspólne stanowisko Rady z dnia 7 czerwca 2001 r. (Dz.U. C 297 z 23.10.2001, str. 49) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 października 2001 r. (Dz.U. C 87 E z 11.04.2002, str. 118), decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 maja 2002 r. i decyzja Rady z dnia 21 maja 2002 r.

⁵ Dz.U. C 200 z 30.06.1997, str. 28.

- 4) Niektóre kategorie emisji hałasu z wyrobów są już objęte ustawodawstwem wspólnotowym, np. dyrektywą Rady 70/157/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do dopuszczalnego poziomu hałasu zewnętrznego i układu wydechowego pojazdów silnikowych⁶, dyrektywą Rady 77/311/EWG z dnia 29 marca 1977 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do odczuwanego przez kierującego pojazdem⁷ hałasu kołowych ciągników rolniczych lub leśnych, dyrektywą Rady 80/51/EWG z dnia 20 grudnia 1979 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z samolotów poddźwiękowych⁸ oraz dyrektywami uzupełniającymi do niej, dyrektywą Rady 92/61/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych⁹ i dyrektywą 2000/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do emisji hałasu w środowisku z urządzeń pracujących na otwartej przestrzeni¹⁰.
- 5) Niniejsza dyrektywa ma między innymi stanowić podstawę rozwijania i uzupełniania istniejącego zespołu środków wspólnotowych dotyczących emisji hałasu z głównych źródeł, w szczególności z pojazdów kołowych i szynowych oraz ich infrastruktury, samolotów, urządzeń pracujących na otwartej przestrzeni i urządzeń przemysłowych oraz maszyn samojezdnych, a także opracowywania dodatkowych długo -, średnio - i krótkookresowych środków.
- 6) Niniejszej dyrektywy nie należy stosować do niektórych kategorii hałasu, takich jak hałas powstający wewnątrz środka transportu i hałas, którego źródłem są czynności domowe.
- 7) Zgodnie z zasadą subsydiarności określoną w art. 5 Traktatu, cele Traktatu w zakresie osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia można będzie skuteczniej realizować wówczas, gdy działania Państw Członkowskich zostaną uzupełnione działaniem Wspólnoty, prowadzącym do powszechnego zrozumienia problemu hałasu. Dlatego gromadzenie informacji odnośnie do poziomu hałasu w środowisku, zestawianie tych danych, a także sprawozdawczość w tym zakresie należy prowadzić według porównywalnych kryteriów. Zakłada to stosowanie zharmonizowanych wskaźników i metod oceny oraz kryteriów konfiguracji dla sporządzania map hałasu. Wspólnota najlepiej potrafi ustanowić takie kryteria i metody.
- 8) Niezbędne jest też ustanowienie wspólnych metod oceny „hałasu w środowisku” i definicji „wartości granicznych” w kategoriach zharmonizowanych wskaźników, służących ustalaniu poziomu hałasu. Konkretnie wielkości poszczególnych wartości granicznych ustalą Państwa Członkowskie, uwzględniając, między innymi potrzebę stosowania zasady prewencji dla zachowania obszarów ciszy w aglomeracjach.

---

⁶ Dz.U. L 42 z 23.02.1970, str. 16. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 1999/101/WE (Dz.U. L 334 z 28.12.1999, str. 41).

⁷ Dz.U. L 105 z 28.04.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/54/WE (Dz.U. L 277 z 10.10.1997, str. 24).

⁸ Dz.U. L 18 z 24.01.1980, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 83/206/EWG (Dz.U. L 117 z 4.05.1983, str. 15).

⁹ Dz.U. L 225 z 10.08.1992, str. 72. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/7/WE (Dz.U. L 106 z 3.05.2000, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 162 z 3.07.2000, str. 1

- 9) Jako wspólne wskaźniki hałasu wybiera się L_{den} dla oceny dokuczliwości i L_{night} dla oceny zakłócenia snu. Celem jest także upoważnienie Państw Członkowskich do stosowania uzupełniających wskaźników w procesie monitorowania lub kontrolowania szczególnych sytuacji występowania hałasu.
- 10) W odniesieniu do niektórych obszarów, będących przedmiotem zainteresowania, należy wprowadzić obowiązek sporządzania strategicznych map hałasu, ponieważ pozwoli to na pozyskiwanie danych potrzebnych do tworzenia obrazu postrzegania poziomów hałasu na danym obszarze.
- 11) Plany działań powinny zajmować się kwestiami priorytetowymi dla obszarów, będących przedmiotem zainteresowania i powinny być sporządzane przez właściwe władze po konsultacji ze społeczeństwem.
- 12) W celu zapewnienia szerokiego upowszechniania informacji w społeczeństwie należy wybierać najbardziej odpowiednie kanały informacji.
- 13) W celu tworzenia podstawy przyszłej polityki Wspólnoty i dalszego informowania społeczeństwa, konieczne jest gromadzenie danych i konsolidowanie odpowiednich sprawozdań obejmujących zakresem całą Wspólnotę,
- 14) Komisja powinna dokonywać regularnych ocen wykonania niniejszej dyrektywy.
- 15) Przepisy techniczne regulujące metody oceny, należy uzupełniać i dostosowywać, w miarę potrzeby, do postępu naukowo - technicznego i postępu europejskiej normalizacji.
- 16) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.¹¹,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

1. Niniejsza dyrektywa ma na celu zdefiniowanie wspólnego podejścia do unikania, zapobiegania lub zmniejszania szkodliwych skutków narażenia na działanie hałasu, w tym jego dokuczliwości, w oparciu o ustalone priorytety. W tym celu zarządza się stopniowe wdrażanie następujących działań:

- a) ustalenie stopnia narażenia na hałas w środowisku, poprzez sporządzanie map hałasu przy zastosowaniu wspólnych dla Państw Członkowskich metod oceny;
- b) zapewnienie społeczeństwu dostępu do informacji dotyczącej hałasu w środowisku i jego skutków;

---

¹¹ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- c) przyjęcie przez Państwa Członkowskie, w oparciu o dane uzyskane z map hałasu, planów działań zmierzających do zapobiegania powstawaniu hałasu w środowisku i obniżania jego poziomu tam, gdzie jest to konieczne, zwłaszcza tam, gdzie oddziaływanie hałasu może powodować szkodliwe skutki dla ludzkiego zdrowia, oraz zachowanie jakości klimatu akustycznego środowiska tam, gdzie jest ona jeszcze właściwa.

2. Celem niniejszej dyrektywy jest ponadto stworzenie podstawy dla rozwijania środków wspólnotowych w zakresie obniżania hałasu z głównych źródeł, w szczególności z taboru drogowego i szynowego oraz ich infrastruktury, samolotów, urzędzeń pracujących na otwartej przestrzeni i urzędzeń przemysłowych, oraz maszyn i urzędzeń samobieżnych. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w terminie do dnia 18 lipca 2006 r., odpowiednie projekty aktów prawnych. Projekty te powinny uwzględniać wyniki sprawozdania, określonego w art. 10 ust. 1.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do hałasu w środowisku, na jaki ludzie są narażeni w szczególności na obszarach zabudowanych, w publicznych parkach lub na innych obszarach względnie cichych w aglomeracji, na obszarach ciszy na otwartym terenie poza miastem, w pobliżu szkół, szpitali i innych wrażliwych na hałas budynków i obszarów.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do hałasu, powodowanego przez osobę narażoną, hałasu powodowanego czynnościami domowymi, hałasu powodowanego przez sąsiadów, hałasu w miejscu pracy, hałasu wewnątrz środka transportu, ani hałasu powodowanego działaniami wojskowymi na terenach wojskowych.

Artykuł 3

Definicje

W rozumieniu niniejszej dyrektywy:

- a) „hałas w środowisku” oznacza niepożądane lub szkodliwe dźwięki powodowane przez działalność człowieka na wolnym powietrzu, w tym hałas emitowany przez środki transportu, ruch drogowy, ruch kolejowy, ruch samolotowy, oraz hałas pochodzący z obszarów działalności przemysłowej, jak określono w załączniku 1 do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli¹².
- b) „szkodliwe skutki” - oznacza niekorzystne oddziaływanie na zdrowie ludzkie,
- c) „dokuczliwość” - oznacza stopień uciążliwości hałasu dla społeczności, ustalony na podstawie badań w terenie,

---

¹² Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26.

- d) „wskaźnik hałasu” - oznacza fizyczną skalę, stosowaną do określenia hałasu w środowisku, mającą związek ze szkodliwym skutkiem,
- e) „ocena” - oznacza dowolną metodę stosowaną do obliczania, przewidywania, szacowania albo pomiaru wartości wskaźnika hałasu lub związanych z nim szkodliwych skutków,
- f) „ L_{den} ” (wskaźnik hałasu dla pory dziennej, wieczornej i nocnej) - oznacza wskaźnik hałasu służący do określenia ogólnej dokuczliwości, zgodnie z definicją podaną w załączniku I,
- g) „ L_{day} ” (wskaźnik hałasu w porze dziennej) - oznacza wskaźnik hałasu służący do określenia dokuczliwości w porze dziennej, zgodnie z definicją podaną w załączniku I,
- h) „ $L_{evening}$ ” (wskaźnik hałasu w porze wieczornej) - oznacza wskaźnik hałasu służący do określenia dokuczliwości w porze wieczornej, zgodnie z definicją podaną w załączniku I,
- i) „ L_{night} ” (wskaźnik hałasu w porze nocnej) - oznacza wskaźnik hałasu służący do określenia zakłócenia snu, zgodnie z definicją podaną w załączniku I,
- j) „relacja dawka-skutek” oznacza stosunek między wartością wskaźnika hałasu a szkodliwym skutkiem;
- k) „aglomeracja” - oznacza część terytorium, którego granice wyznacza Państwo Członkowskie, o liczbie mieszkańców powyżej 100 tysięcy i gęstości zaludnienia powodującej, że Państwo Członkowskie uznaje je za obszar zurbanizowany,
- l) „obszar ciszy w obrębie aglomeracji” - oznacza obszar, którego granice wyznacza właściwy organ - na przykład obszar, w którym narażenie na hałas z jakiegokolwiek źródła nie przewyższa określonej wartości L_{den} lub innego odpowiedniego wskaźnika hałasu, wyznaczonej przez Państwo Członkowskie,
- m) „obszar ciszy na otwartym terenie poza miastem” - oznacza obszar, którego granice wyznacza właściwy organ – na przykład obszar, w którym nie występują zakłócenia hałasem komunikacyjnym, przemysłowym lub z działalności rekreacyjnej,
- n) „główna droga” - oznacza regionalną, krajową, albo międzynarodową drogę oznaczoną przez Państwo Członkowskie, którą przejeżdża rocznie ponad trzy miliony pojazdów,
- o) „główna linia kolejowa” - oznacza linię kolejową oznaczoną przez Państwo Członkowskie, po której przejeżdża rocznie ponad 30 tysięcy składów pociągów,
- p) „główne lotnisko” - oznacza cywilny port lotniczy wyznaczony przez Państwo Członkowskie, na którym odbywa się ponad 50 tysięcy przemieszczeń rocznie (przez przemieszczenie rozumie się start lub lądowanie), z wyłączeniem przemieszczeń dokonywanych wyłącznie w celach szkoleniowych na lekkich samolotach;
- q) „sporządzanie mapy hałasu” - oznacza przedstawianie, w kategoriach wskaźnika hałasu, danych dotyczących aktualnej lub przewidywanej sytuacji w zakresie hałasu, ze

wskazaniem przypadków naruszenia odnośnej obowiązującej wartości granicznej, liczby dotkniętych osób na określonym obszarze, lub liczby lokali mieszkalnych poddanych działaniu pewnej wartości wskaźnika hałasu na pewnym obszarze,

- r) „strategiczna mapa hałasu” - oznacza mapę, opracowaną do celów całościowej oceny narażenia na hałas z różnych źródeł na danym obszarze, albo do celów sporządzania ogólnych prognoz dla danego obszaru,
- s) „wartość graniczna” - oznacza wartość L_{den} lub L_{night} i tam, gdzie właściwe, L_{day} i $L_{evening}$, ustaloną przez Państwo Członkowskie, po przekroczeniu której właściwe władze są obowiązane rozważyć lub wprowadzić środki łagodzące; dopuszcza się różnicowanie wartości granicznych według różnych rodzajów hałasu (z ruchu kołowego, szynowego, lotniczego, z działalności przemysłowej, etc.), różnego otoczenia i różnej wrażliwości mieszkańców na hałas; dopuszcza się także ich różnicowanie w zależności od istniejącej sytuacji i dla nowych sytuacji (w przypadku, gdy nastąpiła zmiana sytuacji w zakresie źródła hałasu lub korzystania z otoczenia),
- t) „plany działań” - oznacza plany sporządzane dla potrzeb zarządzania emisją i skutkami hałasu, w tym w razie potrzeby, dla potrzeb zmniejszania hałasu,
- u) „planowanie akustyczne” - oznacza kontrolowanie hałasu w przyszłości poprzez wykorzystanie planowanych środków, takich jak planowanie przestrzenne, inżynieria systemów dla komunikacji, planowanie komunikacji, zmniejszenie hałasu przez stosowanie środków z zakresu izolacji dźwiękowej i przez kontrolę źródeł pod kątem hałasu,
- v) „społeczeństwo” oznacza osobę lub osoby fizyczne lub prawne i, zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub praktyką, ich związki, organizacje i ugrupowania.

Artykuł 4

Wdrożenie i odpowiedzialność

1. Państwa Członkowskie wyznaczają, na odpowiednich poziomach, właściwe władze i organy odpowiedzialne za wdrożenie niniejszej dyrektywy, w szczególności władze odpowiedzialne za:

- a) sporządzanie i, gdzie stosowne, odpowiednio, zatwierdzanie map hałasu i planów działań dla aglomeracji, głównych dróg, głównych linii kolejowych i głównych lotnisk;
- b) gromadzenie map hałasu i planów działań.

2. Państwa Członkowskie udostępnią Komisji i społeczeństwu dane, określone w ust. 1, w terminie do dnia 18 lipca 2005 r.

Artykuł 5

Wskaźniki hałasu i ich stosowanie

1. Przy sporządzaniu i analizowaniu strategicznych map hałasu zgodnie z art. 7 Państwa Członkowskie stosują wskaźniki hałasu L_{den} i L_{night} określone w załączniku I.

Do czasu wprowadzenia obowiązku stosowania wspólnych metod oceny w procesie ustalania L_{den} i L_{night} , dopuszcza się stosowanie w tym celu przez Państwa Członkowskie istniejących krajowych wskaźników hałasu i związanych danych, które należy przeliczyć na wskaźniki, o których mowa powyżej. Nie dopuszcza się korzystania z danych starszych niż trzyletnie.

2. Dopuszcza się stosowanie przez Państwa Członkowskie dodatkowych wskaźników hałasu w odniesieniu do szczególnych przypadków, takich jak określone w załączniku I pkt 3.

3. Dopuszcza się stosowanie przez Państwa Członkowskie, do celów planowania akustycznego i podziału na strefy hałasu wskaźników innych, niż L_{den} i L_{night} .

4. Państwa Członkowskie prześlą Komisji, w terminie do dnia 18 lipca 2005 r., informacje dotyczące odnośnych wartości granicznych obowiązujących na ich terytorium lub przygotowywanych, wyrażonych w L_{den} i L_{night} oraz, gdzie stosowne, L_{day} i $L_{evening}$, dla hałasu powstającego z ruchu kołowego, ruchu szynowego, z samolotów wokół lotnisk i hałasu w miejscach prowadzenia działalności przemysłowej, wraz z wyjaśnieniami dotyczącymi stosowania wartości granicznych.

Artykuł 6

Metody oceny

1. Do ustalania wartości L_{den} i L_{night} stosuje się metody oceny, określone w załączniku II.

2. Komisja ustanowi, w trybie zmiany załącznika II, wspólne metody oceny dla potrzeb ustalania L_{den} i L_{night} zgodnie z procedurą, ustaloną w art. 13 ust. 2. Do czasu przyjęcia tych metod dopuszcza się stosowanie przez Państwa Członkowskie metod oceny, dostosowanych zgodnie z załącznikiem II i opartych na metodach ustanowionych w ich krajowym ustawodawstwie. W takich przypadkach należy wykazać, że wyniki uzyskane metodami, o których mowa, są równorzędne z wynikami, uzyskiwanymi przy zastosowaniu metod określonych w pkt. 2.2 załącznika II.

3. Dopuszcza się posługiwanie się współczynnikami dawka-skutek, określonymi w załączniku III, przy dokonywaniu oceny szkodliwych skutków.

Artykuł 7

Sporządzanie strategicznych map hałasu

1. Państwa Członkowskie zapewnią sporządzenie, w terminie do dnia 30 czerwca 2007 r., strategicznych map hałasu przedstawiających sytuację w poprzednim roku kalendarzowym oraz ich zatwierdzenie, o ile jest wymagane, przez właściwe władze, dla wszystkich aglomeracji o liczbie mieszkańców ponad 250 tysięcy i dla wszystkich głównych dróg o obciążeniu ruchem ponad sześć milionów przejazdów rocznie, głównych linii kolejowych o obciążeniu ruchem ponad 60 tysięcy przejazdów składów pociągów rocznie i głównych lotnisk na swym terytorium.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję, w terminie do dnia 30 czerwca 2005 r., a następnie co pięć lat, o głównych drogach o obciążeniu ruchem ponad sześć milionów przejazdów rocznie, głównych liniach kolejowych o obciążeniu ruchem ponad 60 tysięcy przejazdów składów pociągów rocznie, głównych lotniskach, i aglomeracjach o liczbie mieszkańców ponad 250 tysięcy na swym terytorium.

2. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne dla zapewnienia sporządzenia, w terminie do dnia 30 czerwca 2012 r. a następnie co pięć lat, strategicznych map hałasu przedstawiających sytuację w poprzednim kalendarzowym roku i zatwierdzenia takich map przez właściwe władze, jeśli zatwierdzenie jest wymagane, dla wszystkich aglomeracji i wszystkich głównych dróg i głównych linii kolejowych na swym terytorium.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję, w terminie do dnia 31 grudnia 2008 r., o wszystkich aglomeracjach i wszystkich głównych drogach i głównych liniach kolejowych na swym terytorium.

3. Strategiczne mapy hałasu muszą spełniać minimalne wymagania, ustanowione w załączniku IV.

4. Sąsiadujące Państwa Członkowskie są obowiązane współpracować w zakresie sporządzania strategicznych map hałasu dla obszarów przygranicznych.

5. Strategiczne mapy hałasu analizuje się i zmienia, w miarę potrzeby, nie rzadziej, niż co pięć lat od daty sporządzenia.

Artykuł 8

Plany działań

1. Państwa Członkowskie zapewnią sporządzenie przez właściwe władze, w terminie do dnia 18 lipca 2008 r., planów działań dla potrzeb zarządzania problemami hałasu i skutkami hałasu oraz w miarę potrzeby, zmniejszania hałasu na obszarach podległych ich właściwości:

- a) obszarów położonych w pobliżu głównych dróg o obciążeniu ruchem powyżej sześciu milionów przejazdów rocznie, głównych linii kolejowych o obciążeniu ruchem powyżej 60 tysięcy przejazdów pociągów rocznie i głównych lotnisk,
- b) aglomeracji o liczbie mieszkańców powyżej 250 tysięcy. Plany, o których mowa, mają także służyć ochronie obszarów ciszy przed zwiększeniem hałasu.

Właściwe władze dobierają środki przewidziane w planach według własnego uznania, z tym że takie środki powinny w szczególności odnosić się do priorytetów, wynikających z przekroczenia odnośnej wartości granicznej lub z innych kryteriów, przyjętych przez Państwa Członkowskie i mieć zastosowanie w szczególności do najważniejszych obszarów, ustalonych w wyniku sporządzania map hałasu.

2. Państwa Członkowskie zapewnią sporządzenie przez właściwe władze, w terminie do dnia 18 lipca 2013 r., planów działań odnoszących się szczególnie do priorytetów wynikających z przekroczenia odnośnej wartości granicznej lub z innych kryteriów,

przyjętych przez Państwa Członkowskie dla aglomeracji, głównych dróg i głównych linii kolejowych na swym terytorium.

3. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o innych istotnych kryteriach określonych w ust. 1 i 2.
4. Plany działań muszą spełniać minimalne wymagania określone w załączniku V.
5. Plany działań analizuje się i w miarę potrzeby zmienia w przypadku wystąpienia istotnego zdarzenia, rzutującego na istniejącą sytuację w dziedzinie hałasu, a w każdym razie co pięć lat od daty zatwierdzenia.
6. Sąsiadujące Państwa Członkowskie współpracują w zakresie planów działań dla regionów granicznych.
7. Państwa Członkowskie zapewnią przeprowadzenie społecznych konsultacji w sprawie projektów planów działań, możliwości wczesnego, skutecznego społecznego uczestnictwa w przygotowaniu i analizie planów działań, uwzględnienie wyników uczestnictwa i informowanie społeczeństwa o podjętych decyzjach. Należy zapewnić racjonalny harmonogram uwzględniający odpowiedni czas na poszczególne fazy społecznego uczestnictwa.

W razie gdy obowiązek przeprowadzenia procedury społecznego uczestnictwa wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i innych aktów prawa wspólnotowej, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć wspólne procedury, aby uniknąć powielania działań.

Artykuł 9

Informowanie społeczeństwa

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że sporządzone i odpowiednio, przyjęte przez nie mapy hałasu oraz opracowane plany działań zostaną udostępnione społeczeństwu i rozpowszechnione zgodnie z odpowiednim prawem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobodnego dostępu do informacji dotyczącej środowiska¹³ oraz zgodnie z załącznikami IV i V do niniejszej dyrektywy, między innymi przy użyciu dostępnych technik informacji.
2. Niniejsza informacja powinna być przejrzysta, zrozumiała i przystępna. Powinna zawierać podsumowanie z wyszczególnieniem najważniejszych zagadnień.

Artykuł 10

Gromadzenie i publikowanie danych przez Państwa Członkowskie i Komisję

1. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w terminie do dnia 18 stycznia 2004 r., sprawozdanie zawierające analizę dotychczasowych środków wspólnotowych w zakresie źródeł hałasu w środowisku.

---

¹³ Dz.U. L 158 z 23.06.1990, str. 56.

2. Państwa Członkowskie zapewnią przekazanie Komisji danych ze strategicznych map hałasu i streszczeń planów działań określonych w załączniku VI w ciągu sześciu miesięcy od terminów, ustanowionych odpowiednio w art. 7 i 8.

3. Komisja tworzy bazę danych ze strategicznych map hałasu w celu ułatwienia sporządzenia sprawozdania określonego w art. 11 i innych prac techniczno - informacyjnych.

4. Komisja ogłasza co pięć lat uproszczone sprawozdanie na temat danych ze strategicznych map hałasu i planów działań. Termin złożenia pierwszego sprawozdania przypada na dzień 18 lipca 2009 r.

Artykuł 11

Analiza i sprawozdawczość

1. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie do dnia 18 lipca 2009 r., sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Sprawozdanie, o którym mowa, ma zawierać w szczególności ocenę potrzeby dalszych działań wspólnotowych w sprawie hałasu w środowisku i, gdzie konieczne, propozycje strategii wykonawczych dotyczących takich aspektów, jak:

- a) długo- i średnioterminowe zadania dotyczące zmniejszania liczby osób, odczuwających negatywne skutki hałasu w środowisku, ze szczególnym uwzględnieniem różnic klimatycznych i kulturowych;
- b) dodatkowe środki zmniejszania hałasu w środowisku z konkretnych źródeł, w szczególności z urządzeń pracujących na otwartej przestrzeni, środków transportu i infrastruktury transportu, oraz niektórych kategorii działalności przemysłowej oparte na środkach już wdrożonych lub których przyjęcie jest dyskutowane;
- c) ochrona obszarów ciszy na otwartych terenach poza miastem.

3. Sprawozdanie ma obejmować analizę jakości środowiska akustycznego na terytorium Wspólnoty, sporządzoną w oparciu o dane określone w art. 10 i uwzględniać postęp naukowo-techniczny i inne istotne informacje. Głównymi kryteriami wyboru proponowanych strategii i środków są: obniżenie szkodliwych skutków i stopa efektywności kosztowej.

4. Po otrzymaniu pierwszego zestawu strategicznych map hałasu Komisja ponownie rozważy:

- możliwość przyjęcia pkt. 1 w załączniku I wysokości pomiaru równej 1,5 metra, w odniesieniu do obszarów, na których występują budynki jednopiętrowe,
- niższy dolny limit szacowanej liczby osób narażonych na różne pasma L_{den} i L_{night} w załączniku VI.

5. Analizy sprawozdania dokonuje się co pięć lat lub, w razie potrzeby, częściej. Sprawozdanie musi zawierać ocenę wykonania niniejszej dyrektywy.

6. Wraz ze sprawozdaniem przedkłada się, w razie potrzeby, wnioski w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Dostosowanie

Komisja dostosowuje pkt 3 załącznika I, załącznik II i załącznik III niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2.

Artykuł 13

Komitet

1. Komitet, powołany na mocy art. 18 dyrektywy 2000/14/WE, jest organem pomocniczym Komisji.

2. Ilekroć przywołuje się niniejszy ustęp, mają zastosowanie przepisy art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój Regulamin.

Artykuł 14

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 18 lipca 2004 r. i powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 16

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 25 czerwca 2002 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. MATAS I PALOU

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WSKAŹNIKI HAŁASU

określone w art. 5

1. Definicja dzień – wieczór - noc L_{den}

Poziom dzień – wieczór - noc L_{den} w decybelach (dB) ustala się według następującego wzoru:

$$L_{den} = 101g \frac{1}{24} \left(12 * 10^{\frac{L_{day}}{10}} + 4 * 10^{\frac{L_{evening} + 5}{10}} + 8 * 10^{\frac{L_{night} + 10}{10}} \right)$$

gdzie:

- L_{day} – długookresowa, ważona dźwiękiem A średnia poziomu dźwięku zgodna z definicją podaną w ISO 1996-2: 1987, ustalona dla wszystkich pór dziennych w roku,
- $L_{evening}$ – długookresowa, ważona dźwiękiem A średnia poziomu dźwięku zgodna z definicją podaną w ISO 1996-2: 1987, ustalona dla wszystkich pór wieczornych w roku,
- L_{night} – długookresowa, ważona dźwiękiem A średnia poziomu dźwięku zgodna z definicją podaną w ISO 1996-2: 1987, ustalona dla wszystkich pór nocnych w roku,

gdzie:

- pora dzienna trwa 12 godzin, wieczorna - cztery godziny, a nocna - osiem godzin. Państwa Członkowskie mogą skrócić porę wieczorną o jedną lub dwie godziny i przedłużyć w związku z tym porę dzienną i / lub nocną, z zastrzeżeniem, że taka decyzja musi odnosić się jednakowo do wszystkich źródeł i pod warunkiem powiadomienia Komisji o wszelkich systematycznych różnicach w stosunku do opcji domyślnej,
- Państwo Członkowskie wybiera godzinę rozpoczęcia pory dziennej (a w konsekwencji także pory wieczornej i pory nocnej) (wybór, o którym mowa, musi dotyczyć jednakowo wszystkich źródeł hałasu); wartościami domyślnymi są: 07.00 do 19.00, 19.00 do 23.00 i 23.00 do 07.00 czasu miejscowego,
- rok oznacza dany rok w odniesieniu do emisji dźwięku i średni rok w odniesieniu do warunków meteorologicznych;

i gdzie:

- uwzględnia się falę padającą, tzn. nie uwzględnia się dźwięku odbitego od elewacji danego budynku mieszkalnego (na ogół przyjmuje się korekcję o 3 dB).

Wysokość punktu pomiaru L_{den} zależy od przeznaczenia wyników pomiaru:

- w przypadku gdy dokonuje się obliczeń dla potrzeb sporządzania strategicznych map hałasu w związku z narażeniem na hałas w budynkach i w ich pobliżu, punkty oceny muszą znajdować się $4,0 \pm 0,2$ m (3,8 do 4,2 m) nad ziemią i na najbardziej narażonej elewacji; przez najbardziej narażoną elewację rozumie się ścianę zewnętrzną zwróconą frontem do konkretnego źródła hałasu i usytuowaną najbliżej niego; do innych celów można dokonywać innych wyborów,
- w przypadku gdy dokonuje się pomiarów dla potrzeb sporządzania strategicznych map hałasu w związku z narażeniem na hałas w budynkach i w ich pobliżu, dopuszcza się wybór innych wysokości, z zastrzeżeniem, że w żadnym razie nie mogą być mniejsze, niż 1,5 m nad ziemią i z zastrzeżeniem korekty wyników zgodnie z równorzędną wysokością 4 m,
- do innych celów, takich jak planowanie akustyczne i podział na strefy hałasu, dopuszcza się wybór innych wysokości, z zastrzeżeniem że w żadnym razie nie mogą być mniejsze niż 1,5 m nad ziemią, na przykład dla:
  - obszarów wiejskich o jednopiętrowej zabudowie mieszkalnej,
  - projektowania lokalnych środków zmniejszania wpływu hałasu na konkretne lokale mieszkalne,
  - sporządzania szczegółowych map hałasu dla ograniczonego obszaru, ze wskazaniem narażenia poszczególnych lokali mieszkalnych na hałas.

2. Definicja wskaźnika hałasu dla pory nocnej

Wskaźnik hałasu dla pory nocnej L_{night} jest długookresową, ważoną dźwiękiem A średnią poziomą dźwięku zgodną z definicją zawartą w ISO 1996-2: 1987, ustaloną dla wszystkich pór nocnych w roku;

gdzie:

- pora nocna oznacza okres ośmiu godzin, zgodnie z definicją podaną w ust. 1,
- rok oznacza dany rok w odniesieniu do emisji dźwięku i średni rok kalendarzowy w odniesieniu do warunków meteorologicznych, zgodnie z definicją podaną w ust.1,
- uwzględnia się dźwięk padający, określony w ust. 1,
- punkt pomiaru – jak dla L_{den} .

3. Uzupełniające wskaźniki hałasu

W niektórych przypadkach może być korzystne stosowanie, dodatkowo do L_{den} i L_{night} , i, odpowiednio, L_{day} i $L_{evening}$, specjalnych wskaźników hałasu i związanych wartości granicznych. Poniżej podano niektóre przykłady:

- rozpatrywane źródło hałasu działa jedynie przez niewielką część czasu (na przykład, przez mniej niż 20 % sumy okresów dziennych w roku, sumy okresów wieczornych w roku, lub sumy okresów nocnych w roku),
- średnia liczba zdarzeń akustycznych w jednej porze lub kilku porach jest bardzo niska (na przykład mniej niż jedno zdarzenie akustyczne na godzinę; zdarzenie akustyczne określane jest jako sygnał akustyczny trwający krócej niż pięć minut; przykładem jest hałas przejeżdżającego pociągu albo przelatującego samolotu)
- wysoki udział dźwięków niskiej częstotliwości w hałasie,
- L_{Amax} , lub SEL (poziom ekspozycji na hałas) dla ochrony okresów nocnych w przypadku szczytów hałasu,
- dodatkowa ochrona weekendów lub konkretnej części roku,
- dodatkowa ochrona pory dziennej,
- dodatkowa ochrona pory wieczornej,
- połączenie hałasu z różnych źródeł,
- obszary ciszy na otwartych terenach poza miastem,
- w skład hałasu wchodzi silne składniki tonowe,
- hałas o charakterze impulsowym.

ZAŁĄCZNIK II

METODY OCENY WSKAŹNIKÓW HAŁASU

określony w art. 6

1. Wstęp

Wartości L_{den} i L_{night} można ustalać albo w drodze wyliczenia, albo pomiaru (na stanowisku oceny). Do prognoz stosuje się wyłącznie wyliczenia.

Tymczasowe metody oceny i pomiaru są określone w pkt. 2 i 3.

2. Przejściowe metody obliczania L_{den} i L_{night} .

2.1. Dostosowanie dotychczasowych krajowych metod obliczeń.

Jeśli Państwo Członkowskie posiada krajowe metody ustalania wartości długookresowych wskaźników, dopuszcza się stosowanie tych metod pod warunkiem ich dostosowania do definicji wskaźników określonych w załączniku I. W odniesieniu do większości krajowych metod implikuje to wprowadzenie wieczoru jako odrębnej pory i wprowadzenie średniej dla roku. Niektóre dotychczasowe metody będą także wymagać adaptacji w zakresie wyłączenia odbicia od elewacji, włączenia nocy i / lub stanowiska oceny.

Szczególną uwagę należy zwrócić na ustanowienie średniej rocznej. Zmiany emisji i przekazu mogą przyczynić się do wystąpienia fluktuacji w okresie roku.

2.2. Polecane przejściowe metody obliczeń

Państwom Członkowskim nie posiadającym krajowych metod obliczeń, lub Państwom Członkowskim zainteresowanym zmianą metod obliczeń poleca się następujące metody:

Dla HAŁASU PRZEMYSŁOWEGO: ISO 9613-2: „Akustyka – zmniejszanie propagacji dźwięku na otwartej przestrzeni: Część 2: Ogólne metody obliczeń”.

Odpowiednie dane dotyczące emisji hałasu (dane wejściowe) dla tej metody można uzyskać z pomiarów, wykonanych jedną z następujących metod:

- ISO 8297: 1994 „Akustyka – Ustalanie poziomów mocy akustycznej zakładów przemysłowych o wielu źródłach do celów oceny poziomów ciśnienia akustycznego w środowisku - Metoda inżynierska”,
- EN ISO 3744: 1995 „Akustyka – Ustalanie poziomów mocy akustycznej hałasu przy wykorzystaniu ciśnienia akustycznego – Metoda inżynierska w zasadniczo swobodnym polu nad odbijającą płaszczyzną”,

- EN ISO 3746: 1995 „Akustyka – Ustalenie poziomów mocy akustycznej źródeł hałasu przy użyciu powłokowej powierzchni pomiarowej nad odbijającą płaszczyzną”.

Dla HAŁASU SAMOLOTÓW: ECAC.CEAC Doc. 29 „Raport w sprawie standardowych metod wyliczania konturów hałasu wokół cywilnych lotnisk”, 1997. Spośród rozmaitych sposobów podejścia do modelowania toru lotu, należy zastosować technikę segmentacji określone w ust. 7.5 ECAC.CEAC Doc. 29.

Dla HAŁASU Z RUCHU KOŁOWEGO: francuska krajowa metoda obliczeń „NMPB-Routes - 96 (SETRA-CERTU-LCPC-CSTB)”, określona w „Arrêté du 5 mai 1995 relatif au bruit des infrastructures routières, Journal Officiel du 10 mai 1995, art. 6” i francuskiej normie „XPS 31-133”. W odniesieniu do danych wejściowych dotyczących emisji, te dokumenty odsyłają do „Guide du bruit des transports terrestres, fascicule prévision des niveaux sonores, CETUR 1980”.

Dla HAŁASU Z RUCHU SZYNOWEGO: niderlandzka krajowa metoda obliczeń ogłoszona w „Reken - en Meetvoorschrift Railverkeerslawaai „96, Ministerie Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 20 listopada 1996”.

Wymagane jest dostosowanie wymienionych metod do definicji L_{den} i L_{night} . Komisja ogłosi, w terminie do dnia 1 lipca 2003 r., zgodnie z art. 13 ust. 2, wytyczne w sprawie zmienionych metod i udostępni, w oparciu o dotychczasowe dane, dane dotyczące emisji dla hałasu lotniczego, hałasu z ruchu kołowego i hałasu z ruchu szynowego.

3. **Przejęciowe metody pomiaru L_{den} i L_{night}**

Państwo Członkowskie, które zamierza stosować własną urzędową metodę pomiaru, dostosuje tę metodę zgodnie z definicjami wskaźników, określonymi w załączniku I i zgodnie z zasadami regulującymi pomiary długookresowych średnich, określonymi w ISO 1996-2: 1987 i ISO 1996-1: 1982.

Państwo Członkowskie, które nie ma metody pomiaru lub woli zastosować inną metodę, może określić metodę na podstawie definicji wskaźnika i zasad, określonych w ISO 1996-2: 1987 i ISO 1996-1: 1982.

Dane uzyskane z pomiaru przed elewacją lub przed innym odbijającym elementem należy skorygować w celu wyłączenia odbitego udziału danej elewacji lub elementu (z reguły implikuje to korektę pomiaru o 3 dB).

ZAŁĄCZNIK III

METODY OCENY SZKODLIWYCH SKUTKÓW

określone w art. 6 ust. 3

Przy dokonywaniu oceny wpływu hałasu na ludność należy posługiwać się współczynnikami dawka-skutek. Współczynniki dawka - skutek, które będą wprowadzone w przyszłości zmianami do niniejszego załącznika zgodnie z art. 13 ust. 2, będą dotyczyć w szczególności:

- stosunku między dokuczliwością a L_{den} dla hałasu z ruchu kołowego, szynowego i lotniczego a także hałasu przemysłowego,
- stosunku między zakłóceniem snu a L_{night} dla hałasu z ruchu kołowego, szynowego i lotniczego, a także hałasu przemysłowego.

W razie potrzeby dopuszczalne będzie przedstawienie szczególnych współczynników dawka-skutek dla:

- lokali mieszkalnych posiadających specjalną izolację dźwiękową, określonych w załączniku VI,
- lokali mieszkalnych ze cichą elewacją, określonych w załączniku VI,
- różnych klimatów / różnych kultur,
- szczególnie narażonych grup ludności,
- tonowego hałasu przemysłowego,
- impulsowego hałasu przemysłowego i innych szczególnych przypadków.

ZAŁĄCZNIK IV

MINIMALNE WYMAGANIA ODNOŚNIE DO SPORZĄDZANIA STRATEGICZNYCH MAP HAŁASU

określone w art. 7

1. Strategiczna mapa hałasu stanowi prezentację danych w jednym z następujących aspektów:
  - obecna, poprzednia lub przewidywana sytuacja hałasu w kategoriach wskaźnika hałasu,
  - przekroczenie wartości progowej,
  - przybliżona liczba lokali mieszkalnych, szkół i szpitali, które na danym obszarze są poddane działaniu konkretnych wartości wskaźnika hałasu,
  - przybliżona liczba osób przebywających na danym obszarze, poddanych działaniu hałasu.
2. Strategiczne mapy hałasu można udostępniać społeczeństwu w postaci:
  - wykresów,
  - danych liczbowych w tabelach,
  - danych liczbowych w formie elektronicznej.
3. W strategicznych mapach hałasu dla aglomeracji uwzględnia się szczególnie hałas z:
  - ruchu kołowego,
  - ruchu szynowego,
  - lotnisk,
  - miejsc prowadzenia działalności przemysłowej, w tym także portów.
4. Sporządzanie strategicznych map hałasu służy następującym celom:
  - pozyskiwaniu danych do przekazania Komisji zgodnie z art. 10 ust. 2 i w załączniku VI,
  - jako źródło informacji dla obywateli zgodnie z art. 9,
  - jako podstawę planu działań zgodnie z art. 8.

Dla każdego z wyżej wymienionych zastosowań sporządza się innego rodzaju strategiczne mapy hałasu.

5. Minimalne wymagania dla strategicznych map hałasu w zakresie danych przeznaczonych do przekazania Komisji są określone w pkt 1.5, pkt 1.6, pkt 2.5, pkt 2.6 i pkt 2.7 załącznika VI.
6. Dla potrzeb informowania obywateli zgodnie z art. 9 i sporządzania planów działań zgodnie z art. 8, podaje się dodatkowe i bardziej szczegółowe dane, takie jak:
  - prezentacja graficzna,
  - mapa przedstawiająca przekroczenie wartości progowej,
  - mapy różnic, przedstawiające porównanie sytuacji obecnej z wariantami możliwych sytuacji w przyszłości,
  - mapy przedstawiające wartość wskaźnika hałasu na wysokości innej niż 4 m, tam gdzie jest to właściwe.

Państwa Członkowskie mogą ustanowić zasady dotyczące typów i formatów map hałasu, o których mowa.

7. Strategiczne mapy hałasu na potrzeby lokalne lub krajowe sporządza się dla wysokości oceny 4 m i dla zakresu L_{den} i L_{night} 5 dB zgodnie z definicją podaną w załączniku VI.
8. Dla aglomeracji obowiązuje sporządzanie odrębnych strategicznych map hałasu dla hałasu z ruchu kołowego, szynowego i lotniczego i hałasu przemysłowego. Dopuszcza się dołączanie map dla innych źródeł.
9. Komisja może opracować wytyczne, zawierające dalsze wskazówki odnośnie map hałasu, sporządzania map hałasu i oprogramowania do sporządzania map hałasu, zgodnie z art. 13 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK V

MINIMALNE WYMAGANIA ODNOŚNIE PLANÓW DZIAŁAŃ

określone w art. 8

1. Plan działań musi zawierać co najmniej następujące elementy:
  - opis danej aglomeracji, jej głównych dróg, głównych linii kolejowych lub głównych lotnisk i innych uwzględnionych źródeł hałasu,
  - odpowiedzialne władze,
  - kontekst prawny,
  - wszystkie obowiązujące wartości graniczne zgodnie z art. 5,
  - podsumowanie wyników sporządzania map hałasu,
  - szacunkowa liczba osób poddanych działaniu hałasu, określenie problemów i sytuacji wymagających poprawy,
  - historię społecznych konsultacji organizowanych zgodnie z art. 8 ust.7,
  - wszelkie obowiązujące już środki zmniejszania hałasu i wszelkie przygotowywane przedsięwzięcia,
  - działania, jakie właściwe władze zamierzają podjąć w ciągu najbliższych pięciu lat, łącznie ze środkami zachowania obszarów ciszy,
  - długofalowa strategię,
  - dane finansowe (o ile są dostępne): budżety, ocena efektywności kosztowej, ocena relacji koszt / korzyść,
  - przewidywane przepisy, służące ocenie wdrożenia i wyników planu działań.
2. Działania, jakie właściwe władze zamierzają podjąć w dziedzinach podlegających ich kompetencji, mogą obejmować na przykład:
  - planowanie komunikacji,
  - planowanie przestrzenne,
  - środki techniczne u źródeł hałasu,
  - wybór cichszych źródeł,
  - zmniejszenie przekazywania dźwięku,

- środki lub bodźce natury prawnej lub ekonomicznej.
3. Plan działań powinien zawierać szacunki dotyczące zmniejszenia liczby dotkniętych osób (cierpiących z powodu dokuczliwości, zakłócenia snu i innych skutków).
  4. Komisja może opracować wytyczne, zawierające dalsze wskazówki odnośnie planów działań zgodnie z art. 13 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK VI

DANE PRZEKAZYWANE KOMISJI

określone w art. 10

Komisji przekazuje się następujące dane:

1. Dla aglomeracji:

- 1.1. Zwięzły opis aglomeracji: położenie, wielkość, liczba mieszkańców.
- 1.2. Odpowiedzialne władze.
- 1.3. Realizowane w przeszłości programy kontroli hałasu i aktualnie obowiązujące środki dotyczące hałasu.
- 1.4. Zastosowana metoda obliczeń lub pomiarów.
- 1.5. Szacunkowa liczba osób (w setkach) zajmujących lokale mieszkalne poddane działaniu każdego z następujących pasm wartości L_{den} mierzonej w dB 4 m nad ziemią na najbardziej narażonej elewacji: 55-59, 60-64, 65-69, 70-74, > 75, osobno dla hałasu z ruchu kołowego, szynowego, lotniczego i ze źródeł przemysłowych. Liczby te zaokrągla się do najbliższych stu (tj. 5200 = między 5150 a 5249; 100 = między 50 a 149; 0 = mniej niż 50).

Ponadto należy podać, tam gdzie jest to właściwe i gdzie odnośne dane są dostępne, ile osób mieszczących się w wymienionych wyżej kategoriach mieszka w lokalach, które mają:

- specjalną izolację przeciw danemu rodzajowi hałasu, tj. specjalną izolację budynku przeciw jednemu lub kilku rodzajom hałasu w środowisku, w połączeniu z takimi instalacjami wentylacyjnymi lub klimatyzacyjnymi, które pozwalają utrzymać wysokie wartości izolacji od hałasu w środowisku,
- cichą elewację, tj. elewację lokalu mieszkalnego, na której wartość L_{den} na poziomie cztery metry nad ziemią i dwa metry przed elewacją, ustalona dla hałasu z konkretnego źródła, jest niższa o ponad 20 dB niż na elewacji o najwyższej wartości L_{den} .

Należy również wskazać wpływ głównych dróg, głównych linii kolejowych i głównych lotnisk, określonych w art. 3, na powyższy stan.

- 1.6. Szacunkowa łączna liczba osób (w setkach) zajmujących lokale mieszkalne poddane działaniu każdego z następujących pasm wartości L_{night} mierzonej w dB 4 m nad ziemią na najbardziej narażonej elewacji: 50-54, 55-59, 60-64, 65-69, > 70, osobno dla hałasu z ruchu kołowego, szynowego i lotniczego, a także ze źródeł przemysłowych. Przed terminem, ustalonym w art. 11 ust. 1, dopuszcza się szacunkowe określanie tych danych dla pasma wartości 45-49.

Ponadto należy podać, tam gdzie jest to właściwe i gdzie odnośne dane są dostępne, ile osób mieszczących się w wymienionych wyżej kategoriach mieszka w lokalach, które mają:

- specjalną izolację przeciw danemu rodzajowi hałasu, określoną w pkt 1.5,
- cichą elewację, określoną w pkt 1.5.

Wymagane jest także wskazanie wpływu głównych dróg, głównych linii kolejowych i głównych lotnisk, na powyższy stan.

- 1.7. W przypadku graficznej prezentacji na strategicznych mapach muszą być zaznaczone co najmniej kontury 60, 65, 70 i 75 dB.
- 1.8. Streszczenie planu działań obejmujące wszystkie ważne aspekty określone w załączniku V, o objętości nieprzekraczającej dziesięciu stron.

2. Dla głównych dróg, głównych linii kolejowych i głównych lotnisk

- 2.1. Ogólny opis dróg, linii kolejowych lub lotnisk: umiejscowienie, wielkość i dane dotyczące ruchu.
- 2.2. Charakterystyka ich otoczenia: aglomeracje, wsie, tereny wiejskie, lub inne; dane dotyczące wykorzystania terenu, inne główne źródła hałasu.
- 2.3. Realizowane w przeszłości programy kontroli hałasu i aktualnie obowiązujące środki dotyczące hałasu.
- 2.4. Zastosowana metoda obliczeń lub pomiarów.
- 2.5. Szacunkowa liczba osób (w setkach) mieszkających poza aglomeracją, zajmujących lokale mieszkalne poddane działaniu każdego z następujących pasm wartości L_{den} mierzonej w dB 4 m nad ziemią na najbardziej narażonej elewacji: 54-59, 60-64, 65-69, 70-74, > 75.

Ponadto należy podać, tam gdzie jest to właściwe i gdzie odnośne dane są dostępne, ile osób mieszczących się w wymienionych wyżej kategoriach mieszka w lokalach, które mają:

- specjalną izolację przeciw danemu rodzajowi hałasu, określoną w pkt 1.5,
- cichą elewację, określoną w pkt 1.5.

- 2.6. Szacowana liczba osób (w setkach) mieszkających poza aglomeracją, zajmujących lokale mieszkalne poddane działaniu każdego z następujących pasm wartości L_{night} mierzonej w dB 4 m nad ziemią na najbardziej narażonej elewacji:

50-54, 55-59, 60-64, 65-69, > 70. Przed terminem, ustanowionym w art. 11 ust. 1, dopuszcza się szacunkowe określanie tych danych dla pasma wartości 45-49.

Ponadto należy podać, tam gdzie jest to właściwe i gdzie odnośne dane są dostępne, ile osób w mieszczących się w wymienionych wyżej kategoriach mieszka w lokalach, które mają:

- specjalną izolację przeciw danemu rodzajowi hałasu, określoną w pkt 1.5,
- cichą elewację, określoną w pkt. 1.5.

2.7. Łączny obszar (w km²) poddany działaniu L_{den} o wartości, odpowiednio, powyżej 55, 65 i 75 dB. Wymagane jest również podanie szacowanej łącznej liczby lokali mieszkalnych (w setkach) i szacowanej liczby osób (w setkach) zamieszkujących każdy z tych obszarów. Powyższe dane muszą uwzględniać aglomeracje.

Wymagane jest naniesienie konturów 55 i 65 dB na mapie lub mapach, zawierających informacje o położeniu wsi, miast i aglomeracji w obrębie tych konturów.

2.8. Streszczenie planu działań obejmujące wszystkie ważne aspekty określone w załączniku V, o objętości nieprzekraczającej dziesięciu stron.

3. Wytyczne

Komisja może opracować wytyczne zawierające dalsze wskazówki odnośnie do dostarczania informacji, zgodnie z art. 13 ust. 2.

DYREKTYWA RADY

z dnia 27 czerwca 1985 r.

w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne

85/337/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

programy działań Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska z 1973 r.⁴ i z 1977 r.⁵, a także program działań z 1983 r.⁶, których główne zarysy zostały zatwierdzone przez Radę Wspólnot Europejskich i przedstawiciele rządów Państw Członkowskich podkreślają, że najlepsza polityka ochrony środowiska naturalnego polega na zapobieganiu powstawaniu zanieczyszczeń i zagrożeń u źródła; raczej niż na późniejszych próbach przeciwdziałania ich skutkom; potwierdzono potrzebę uwzględniania tych skutków w środowisku w możliwie najwcześniejszej fazie we wszystkich procesach planowania technicznego i podejmowania decyzji; w tym celu przewidziano wprowadzenie procedur oceniających takie skutki;

różnice w obowiązującym ustawodawstwie różnych Państw Członkowskich w odniesieniu do oceny skutków wywieranych na środowisko przez publiczne i prywatne przedsięwzięcia mogą stwarzać niekorzystne warunki konkurencji i przez to bezpośrednio wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku; dlatego konieczne jest przeprowadzenie zbliżenia ustawodawstwa krajowego w tym obszarze zgodnie z art. 100 Traktatu;

ponadto konieczne jest osiągnięcie jednego z celów Wspólnoty w obszarze ochrony środowiska naturalnego i jakości życia;

ponieważ Traktat nie przewiduje uprawnień wymaganych do tego celu, należy odwoływać się do art. 235 Traktatu;

---

¹ Dz.U. nr C 169 z 9.07.1980, str. 14.

² Dz.U. nr C 66 z 15.03.1982, str. 89.

³ Dz.U. nr C 185 z 27.07.1981, str. 8.

⁴ Dz.U. nr C 112 z 20.12.1973, str. 1.

⁵ Dz.U. nr C 139 z 13.06.1977, str. 1.

⁶ Dz.U. nr 46 z 17.02.1983, str. 1.

należy wprowadzić zasady ogólne dla oceny skutków wywieranych na środowisko w celu uzupełnienia i skoordynowania procedur wydawania zezwoleń na publiczne i prywatne przedsięwzięcia, które mogą mieć znaczny wpływ na środowisko;

zezwolenia na publiczne lub prywatne przedsięwzięcia, które mogą znacząco oddziaływać na środowisko, powinny być udzielane jedynie po uprzednim wykonaniu oceny możliwych znaczących skutków środowiskowych tych przedsięwzięć; ocena ta musi być przeprowadzona na podstawie odpowiednich informacji dostarczonych przez wykonawcę, które mogą być uzupełniane przez władze i obywateli zainteresowanych danym przedsięwzięciem;

zasady oceny skutków środowiskowych powinny być zharmonizowane, szczególnie w odniesieniu do przedsięwzięć, które powinny podlegać ocenie, podstawowych obowiązków wykonawców oraz do zawartości oceny;

niektóre rodzaje przedsięwzięć mogą znacząco oddziaływać na środowisko i te przedsięwzięcia muszą z zasady podlegać systematycznej ocenie;

przedsięwzięcia innych rodzajów mogą nie mieć w każdym przypadku znaczących oddziaływań na środowisko i te przedsięwzięcia powinny być oceniane gdy Państwa Członkowskie uznają, że wymóg oceny wynika z cech tych przedsięwzięć;

do oceny przedsięwzięć niezbędne jest dostarczenie pewnego minimum informacji dotyczących przedsięwzięcia i jego skutków;

skutki przedsięwzięcia na środowisko muszą być oceniane ze względu na ochronę zdrowia ludzi, poprawę jakości życia poprzez poprawę warunków środowiska oraz zachowanie różnorodności gatunków i zdolności reprodukcyjnej ekosystemów jako podstawy utrzymania życia;

jednakże niniejsza dyrektywa nie powinna być stosowana do przedsięwzięć, których szczegółowe rozwiązania zostały zatwierdzone przez szczególny akt ustawodawstwa krajowego, ponieważ cele niniejszej dyrektywy, łącznie z dostarczeniem informacji, są osiągane poprzez proces ustawodawczy;

ponadto w wyjątkowych przypadkach może być właściwe zwolnienie szczególnego przedsięwzięcia z procedur oceny ustanowionej w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem dostarczenia Komisji odpowiednich informacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do oceny skutków środowiskowych wywieranych przez przedsięwzięcia publiczne i prywatne, które mogą znacząco oddziaływać na środowisko.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

„przedsięwzięcie” oznacza:

- wykonanie prac budowlanych lub innych instalacji lub systemów,
- inne interwencje w otoczeniu naturalnym i krajobrazie, włącznie z wydobywaniem zasobów mineralnych;

„wykonawca” oznacza:

ubiegający się o zezwolenie na prywatne przedsięwzięcie lub władza publiczna, która inicjuje przedsięwzięcie;

„zezwolenie na inwestycję”:

decyzja właściwej władzy lub władz, na podstawie której wykonawca otrzymuje prawo do wykonania przedsięwzięcia.

3. Właściwą władzą lub władzami jest lub są te wyznaczone przez Państwa Członkowskie, które są odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

4. Przedsięwzięcia służące obronie narodowej nie są objęte niniejszą dyrektywą.

5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsięwzięć, których szczegółowe rozwiązania zostały przyjęte przez szczególny akt ustawodawstwa krajowego, ponieważ cele tej dyrektywy, łącznie z dostarczeniem informacji, są osiągnęte w procesie ustawodawczym.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmują wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji podlegają ocenie w odniesieniu do ich skutków przed udzieleniem zezwolenia.

Przedsięwzięcia te są określone w art. 4.

2. Ocena wpływu na środowisko może być zintegrowana z istniejącymi procedurami udzielania zezwolenia na przedsięwzięcia w Państwach Członkowskich, lub, jeżeli takie nie istnieją, z innymi procedurami albo z procedurami, które będą ustanowione do realizacji celów niniejszej dyrektywy.

3. Państwa Członkowskie mogą w wyjątkowych przypadkach wyłączyć szczególne przedsięwzięcie w całości lub w części z przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

W takim przypadku Państwa Członkowskie:

- a) rozważą, czy byłaby właściwa inna forma oceny i czy zebrane w ten sposób informacje powinny być udostępnione opinii publicznej;
- b) udostępniają opinii publicznej informacje odnoszące się do tego wyłączenia i informują o przyczynach tego wyłączenia;

c) informują Komisję przed udzieleniem zezwolenia o przyczynach uzasadniających przyznanie wyłączenia i przekazują jej informacje, które, w odpowiednim przypadku, udostępniają swoim obywatelom.

Komisja przesyła niezwłocznie otrzymane dokumenty innym Państwom Członkowskim.

Komisja składa rocznie sprawozdanie Radzie ze stosowania tego ustępu.

Artykuł 3

Ocena wpływu na środowisko określa, opisuje i ocenia we właściwy sposób dla każdego indywidualnego przypadku i zgodnie z art. 4 - 11, bezpośrednie i pośrednie skutki przedsięwzięcia dla następujących elementów:

- istot ludzkich, fauny i flory,
- gleby, wody, powietrza, klimatu i krajobrazu,
- oddziaływania między elementami wymienionymi w tiret pierwszym i drugim,
- dóbr materialnych i dziedzictwa kultury.

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3 przedsięwzięcia zaliczone do kategorii wymienionych w załączniku I podlegają ocenie zgodnie z art. 5-10.

2. Przedsięwzięcia zaliczone do kategorii wymienionych w załączniku II podlegają ocenie zgodnie z art. 5 - 10, jeżeli Państwa Członkowskie uznają, że wymóg taki wynika z cech tych przedsięwzięć.

Do tego celu Państwa Członkowskie mogą między innymi wyszczególnić niektóre rodzaje przedsięwzięć, które mają być poddane ocenie, albo mogą ustanowić kryteria i/lub progi konieczne do ustalenia, które z kategorii przedsięwzięć wymienionych w załączniku II mają podlegać ocenie zgodnie z art. 5-10.

Artykuł 5

1. W przypadku przedsięwzięć, które stosownie do art. 4, muszą podlegać ocenie wpływu na środowisko, zgodnie z art. 5-10, Państwa Członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, że wykonawca dostarczy we właściwej formie informacje wyszczególnione w załączniku III w zakresie, w jakim:

a) Państwa Członkowskie uznają, że te informacje są odpowiednie dla danego etapu procedury zezwolenia i dla szczególnych cech określonego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia oraz dla cech środowiskowych, które mogą być naruszone;

b) Państwa Członkowskie uznają, że można w sposób uzasadniony żądać od wykonawcy zebrania takich informacji, uwzględniając między innymi obecny stan wiedzy i metody

oceny.

2. Informacje, które mają być dostarczone przez wykonawcę, zgodnie z ust. 1, zawierają co najmniej:

- opis przedsięwzięcia zawierający informacje o miejscu, projekcie i wielkości przedsięwzięcia,
- opis przewidzianych środków w celu uniknięcia, zmniejszenia i jeśli to możliwe, naprawienie poważnych niekorzystnych skutków,
- dane wymagane do rozpoznania i oszacowania głównych skutków, które mogą być spowodowane w środowisku przez to przedsięwzięcie,
- podsumowanie w języku nietechnicznym informacji wymienionych w tiret 1-3.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, jeżeli uznają to za konieczne, że władze posiadające stosowne informacje udostępniają te informacje wykonawcy.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki aby zapewnić władzom, których może dotyczyć to przedsięwzięcie z powodu ich szczególnej odpowiedzialności w odniesieniu do środowiska, możliwość wyrażenia ich opinii do wniosku o zezwolenie na inwestycję. Państwa Członkowskie wyznaczają władze, które są w tym celu konsultowane w sposób ogólny lub w każdym przypadku, gdy wymagany jest wniosek o zezwolenie. Informacje zebrane zgodnie z art. 5 są przekazywane tym władzom. Państwa Członkowskie ustanawiają szczegółowe regulacje dotyczące tych konsultacji.

2. Państwa Członkowskie zapewniają:

- udostępnienie opinii publicznej każdego wniosku o zezwolenie na inwestycję i każdej informacji zebranej zgodnie z art. 5,
- społeczności, której to dotyczy, możliwość wyrażenia opinii zanim to przedsięwzięcie zostanie przeprowadzone.

3. Szczegółowe ustalenia w odniesieniu do tych informacji i konsultacji określone są przez Państwa Członkowskie, które mogą w szczególności, w zależności od szczególnych cech tych przedsięwzięć lub miejsc ich realizacji:

- określać społeczność, której to dotyczy
- określać miejsca, gdzie informacje te mogą być konsultowane,
- określać sposób, w jaki społeczeństwo może być informowane, na przykład przez obwieszczenie w określonym okręgu, publikację w lokalnych gazetach, organizację wystaw z planami, rysunkami, tabelami, prezentacją graficzną, modele,
- ustalać sposób w jaki społeczeństwo ma być konsultowane, na przykład przez

wezwanie do wyrażenia pisemnej opinii, lub przez badanie opinii publicznej,

- ustalać odpowiednie terminy dla różnych etapów procedury, ażeby zapewnić podjęcie decyzji w odpowiednim okresie.

Artykuł 7

Jeżeli Państwo Członkowskie ma świadomość, że przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać na środowisko w innym Państwie Członkowskim lub gdy na wniosek Państwa Członkowskiego, które może być znacząco tym dotknięte, Państwo Członkowskie, na którego terytorium zamierza się przeprowadzić to przedsięwzięcie, przesyła informacje zebrane zgodnie z art. 5 drugiemu Państwu Członkowskiemu w tym samym czasie, w jakim udostępnia je swoim obywatelom. Informacje te stanowią podstawę dla wszelkich konsultacji niezbędnych w ramach dwustronnych stosunków między dwoma Państwami Członkowskimi na bazie wzajemności i równoważności.

Artykuł 8

Informacje zebrane zgodnie z art. 5, 6 i 7 muszą być uwzględnione w procedurze zezwolenia na inwestycję.

Artykuł 9

Po podjęciu decyzji właściwa władza lub władze informują ogół zainteresowanych o:

- treści decyzji i związanych z nią warunkach,
- przyczynach i uwarunkowaniach, na których decyzja jest oparta, jeżeli tak stanowi ustawodawstwo Państw Członkowskich.

Szczegółowe ustalenia dla takich informacji są określane przez Państwa Członkowskie.

W przypadku, gdy inne Państwo Członkowskie zostało poinformowane zgodnie z art. 7, to będzie ono również poinformowane o odnośnej decyzji.

Artykuł 10

Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na zobowiązanie właściwych władz do przestrzegania ograniczeń nałożonych przez krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne oraz przez obowiązujące praktyki prawne w odniesieniu do tajemnicy przemysłowej i handlowej oraz ochrony interesu publicznego.

Jeżeli stosuje się art. 7, przekazywanie informacji innemu Państwu Członkowskiemu oraz przyjęcie informacji przez inne Państwo Członkowskie podlega ograniczeniom obowiązującym w Państwie Członkowskim, w którym jest wnioskowane przedsięwzięcie.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie i Komisja wymieniają informacje o doświadczeniach zdobytych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy.

2. W szczególności Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich kryteriach i/lub progach przyjętych do selekcji przedsięwzięć, o których mowa, zgodnie z art. 4 ust. 2, lub o rodzajach przedsięwzięć, których to dotyczy, które zgodnie z art. 4 ust. 2, podlegają ocenie zgodnie z art. 5–10.

3. Komisja po upływie pięciu lat od notyfikacji niniejszej dyrektywy przesyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie o jej stosowaniu i skuteczności. Sprawozdanie oparte jest na wspomnianej wymianie informacji.

4. Komisja na podstawie wymiany informacji przedstawi Radzie dodatkowe wnioski, jeżeli byłoby to konieczne, w celu stosowania niniejszej dyrektywy w dostatecznie skoordynowany sposób.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki w celu wykonania niniejszej dyrektywy w ciągu trzech lat od jej notyfikacji¹.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmą w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na prawo Państw Członkowskich do ustanawiania bardziej surowych regulacji dotyczących zakresu i procedury przy ocenianiu skutków środowiskowych.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady

A. BIONDI

Przewodniczący

---

¹ Niniejsza dyrektywa została notyfikowana Państwu Członkowskiemu 3 lipca 1985 r.

ZAŁĄCZNIK I

Przedsięwzięcia podlegające przepisom art. 4 ust. 1

1. Rafinerie ropy naftowej (wyłączając przedsiębiorstwa wytwarzające jedynie smary z ropy naftowej) i instalacje do gazyfikacji i upłynniania węgla lub łupków bitumicznych o wydajności co najmniej 500 ton dziennie.
2. Elektrociepłownie i inne instalacje do spalania o mocy cieplnej co najmniej 300 MW oraz elektrownie jądrowe i inne reaktory jądrowe (z wyjątkiem instalacji badawczych do produkcji i przekształcania materiałów rozszczepialnych i paliworodnych, o mocy nie przekraczającej 1 kilowata przy ciągłym obciążeniu termicznym).
3. Instalacje przeznaczone wyłącznie do stałego składowania i końcowego usuwania odpadów radioaktywnych.
4. Kombinaty do wstępnego wytopu żelaza i stali.
5. Urządzenia do wydobywania azbestu oraz przetwarzania i transformacji azbestu i produktów zawierających azbest: dla produktów azbestowo-cementowych o rocznej produkcji większej niż 20 000 ton produktu końcowego, dla materiałów ciernych o rocznej produkcji większej niż 50 ton produktu końcowego i dla innych zastosowań azbestu, zużywających go w ilości większej niż 200 ton na rok.
6. Zintegrowane urządzenia chemiczne.
7. Budowa autostrad, dróg szybkiego ruchu¹ i dalekobieżnych linii ruchu kolejowego oraz portów lotniczych² z głównym pasem startowym o długości 2100 m lub więcej.
8. Porty handlowe, a także wodne drogi śródlądowe i porty dla ruchu śródlądowego, pozwalające na przejście statków o wyporności ponad 1 350 ton.
9. Urządzenia do usuwania niebezpiecznych i toksycznych odpadów przez spalanie, obróbkę chemiczną lub składowanie w ziemi.

---

1 Do celów niniejszej dyrektywy „droga szybkiego ruchu” oznacza drogę spełniającą wymagania zawarte w Umowie europejskiej o głównych drogach ruchu międzynarodowego z dnia 15 listopada 1975 r.

2 Do celów niniejszej dyrektywy „port lotniczy:” oznacza port lotniczy zgodnie z definicją zawartą w Konwencji z Chicago 1944 ustanawiającej Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (załącznik. 14).

ZAŁĄCZNIK II

Przedsięwzięcia podlegające przepisom art. 4 ust. 2

1. Rolnictwo

- a) Przedsięwzięcia dotyczące restrukturyzacji obszarów wiejskich.
- b) Przedsięwzięcia w celu wykorzystania nieużytków i obszarów półnaturalnych do intensywnego użytkowania rolnego.
- c) Przedsięwzięcia dotyczące zarządzania wodą w rolnictwie.
- d) Wstępne zalesianie, jeżeli może doprowadzić do niekorzystnych zmian ekologicznych, oraz rekultywacja terenów w celu przekształcenia w inny rodzaj użytkowania gruntów.
- e) Fermy drobiu.
- f) Fermy trzody chlewnej.
- g) Hodowla łososia.
- h) Rekultywacja terenów z morza.

2. Przemysł wydobywczy

- a) Wydobywanie torfu.
- b) Głębokie wiercenia, z wyjątkiem wierceń w celu badania stabilności podłoża, w szczególności:
  - wiercenia geotermiczne,
  - wiercenia w celu składowania odpadów jądrowych,
  - wiercenie w celu zaopatrzenia w wodę.
- c) Wydobywanie minerałów innych niż zawierających metal i wytwarzających energię, takich jak marmur, piasek, żwir, łupki, sól, fosforany i potaż.
- d) Podziemne wydobywanie węgla kamiennego i brunatnego.
- e) Odkrywkowe wydobywanie węgla kamiennego i brunatnego.
- f) Wydobywanie ropy naftowej.
- g) Wydobywanie gazu ziemnego.
- h) Wydobywanie rud.

- i) Wydobywanie łupków bitumicznych.
- j) Odkrywkowe wydobywanie minerałów innych niż zawierających metal i wytwarzających energię.
- k) Powierzchniowe urządzenia przemysłowe do wydobywania węgla, ropy naftowej, gazu ziemnego i rud, a także łupków bitumicznych.
- l) Piece koksowe (sucha destylacja węgla).
- m) Urządzenia do wytwarzania cementu.

3. Przemysł energetyczny

- a) Urządzenia przemysłowe do produkcji energii, pary i gorącej wody (jeśli nie są wymienione w załączniku I).
- b) Urządzenia przemysłowe do transportu gazu, pary i gorącej wody; linie napowietrzne do przesyłania energii elektrycznej.
- c) Powierzchniowe składowanie gazu ziemnego.
- d) Podziemne składowanie gazów palnych.
- e) Powierzchniowe składowanie paliw kopalnych.
- f) Przemysłowe brykietowanie węgla kamiennego i brunatnego.
- g) Urządzenia do produkcji lub wzbogacania paliw jądrowych.
- h) Urządzenia do przetwarzania napromieniowanych paliw jądrowych.
- i) Urządzenia do zbierania i przetwarzania odpadów radioaktywnych (jeśli nie są wymienione w załączniku I).
- j) Urządzenia do produkcji wodnej energii elektrycznej.

4. Przetwarzanie metali

- a) Huty żelaza i stali, włączając odlewnie, kuźnie, walcownie i ciągarnie (jeśli nie są wymienione w załączniku I).
- b) Urządzenia do produkcji włącznie z wytapianiem, uszlachetnianiem, ciągnięciem i walcowaniem metali nieżelaznych, wyłączając metale szlachetne.
- c) Wyciskanie, wyciąganie i wytłaczanie dużych odlewów.
- d) Powierzchniowa obróbka i powlekanie metali.
- e) Produkcja kotłów, zbiorników, kadzi i innych pojemników z blach.

- f) Produkcja i montowanie pojazdów mechanicznych oraz produkcja silników.
- g) Stocznie.
- h) Zakłady budowy i naprawy samolotów.
- i) Produkcja sprzętu kolejowego.
- j) Wytłaczanie eksplozyjne.
- k) Urządzenia do prażenia i spiekania rud metali.

5. Wyrób szkła

6. Przemysł chemiczny

- a) Obróbka półfabrykatów i produkcja chemikaliów (jeśli nie są wymienione w załączniku I).
- b) Produkcja pestycydów i produktów farmaceutycznych, farb i lakierów, elastomerów i nadtlenków.
- c) Pomieszczenia i urządzenia do składowania ropy naftowej, produktów petrochemicznych i chemicznych.

7. Przemysł spożywczy

- a) Wytwarzanie olejów i tłuszczów roślinnych i zwierzęcych.
- b) Pakowanie i puszkowanie produktów zwierzęcych i roślinnych.
- c) Wytwarzanie produktów mleczarskich.
- d) Browary i słodownie.
- e) Wytwarzanie wyrobów cukierniczych i syropów.
- f) Urządzenia do uboju zwierząt.
- g) Urządzenia przemysłowe do wytwarzania skrobi.
- h) Zakłady przetwórstwa ryb i tranu.
- i) Cukrownie.

8. Przemysł tekstylny, skórzany, drzewny i papierniczy

- a) Zakłady prania, odfuszczenia i wybielania wełny.

- b) Wytwarzanie płyt pilśniowych, wiórowych i sklejek.
- c) Wytwarzanie masy celulozowej, papieru i kartonów.
- d) Zakłady farbowania materiałów włókienniczych.
- e) Urządzenia do produkcji i przetwarzania celulozy.
- f) Garbarnie i zakłady przemysłu skórzanego.

9. Przemysł gumowy

Wytwarzanie i obróbka produktów opartych na elastomerach.

10. Przedsięwzięcia infrastrukturalne

- a) Przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach przemysłowych.
- b) Przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich.
- c) Wyciągi narciarskie i kolejki linowe.
- d) Budowa dróg, portów, także portów rybackich oraz lotnisk (jeżeli przedsięwzięcia nie są wymienione w załączniku I).
- e) Kanalizacja i obiekty przeciwpowodziowe.
- f) Zapory i inne urządzenia przeznaczone do gromadzenia lub zatrzymywania wody na dłuższe okresy.
- g) Linie tramwajowe, linie kolei nadziemnej i podziemnej, kolejki wiszące lub podobne szczególnego typu, używane wyłącznie lub głównie do transportu osobowego.
- h) Rurociągi do przesyłania ropy naftowej i gazu ziemnego.
- i) Budowa akweduktów transportujących wodę na dalekie odległości.
- j) Przystanie jachtowe.

11. Inne przedsięwzięcia

- a) Ośrodki wypoczynkowe, kompleksy hotelowe.
- b) Stałe tory wyścigowe i do jazd próbnych dla samochodów i motocykli.
- c) Urządzenia do usuwania odpadów przemysłowych i domowych (jeśli nie są wymienione w załączniku I).
- d) Oczyszczalnie ścieków.

- e) Wylewiska osadów.
- f) Składowanie złomu żelaza.
- g) Stanowiska testowe dla silników, turbin lub reaktorów.
- h) Produkcja sztucznych włókien mineralnych.
- i) Wyrób, pakowanie, ładowanie lub umieszczanie prochu strzelniczego i materiałów wybuchowych w nabojach.
- j) Zakłady utylizacyjne.

12. Zmiany przedsięwzięć rozwojowych wymienionych w załączniku I oraz przedsięwzięć wymienionych w załączniku I, realizowanych wyłącznie lub głównie w celu rozwoju i wypróbowania nowych metod lub produktów i nie używanych dłużej niż przez jeden rok.

ZAŁĄCZNIK III

INFORMACJE OKREŚLONE W ART. 5 UST. 1

1. Opis przedsięwzięcia zawierający w szczególności:
  - opis fizycznych cech całego przedsięwzięcia i wymagań dotyczących użytkowania terenu w czasie poszczególnych faz budowy i eksploatacji;
  - opis głównych cech procesów produkcyjnych, na przykład rodzaju i ilości używanych materiałów;
  - ocena typu oraz ilości spodziewanych pozostałości i emisji (zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby, hałasu, wibracji, światła, ciepła, promieniowania itp.) wynikające z funkcjonowania wnioskowanego przedsięwzięcia.
2. Jeżeli to stosowne zarys głównych alternatywnych rozwiązań rozpatrzonych przez wykonawcę, włącznie ze wskazaniem głównych powodów dokonanego przez niego wyboru, uwzględniającego skutki środowiskowe.
3. Opis aspektów środowiska, na które może w znaczący sposób oddziaływać wnioskowane przedsięwzięcie, obejmujący w szczególności ludność, faunę, florę, glebę, wodę, powietrze, czynniki klimatyczne, aktywa materialne, włącznie z dziedzictwem architektonicznym i archeologicznym, krajobraz oraz wzajemne oddziaływanie między tymi czynnikami.
4. Opis¹ możliwych znaczących skutków środowiskowych wnioskowanego przedsięwzięcia na środowisko, wynikających z:
  - istnienia przedsięwzięcia,
  - korzystania z zasobów naturalnych,
  - emisji zanieczyszczeń, tworzenia uciążliwości i eliminacji odpadów;oraz informacja wykonawcy odnośnie prognozowania metod zastosowanych w celu wczesnej oceny skutków wywieranych na środowisko.
5. Opis środków przewidzianych w celu zapobiegania, zmniejszania oraz tam, gdzie to możliwe, kompensowania znaczących, szkodliwych skutków wywieranych na środowisko.
6. Nietechniczne podsumowanie informacji przekazanych zgodnie z powyższymi pozycjami.
7. Wskazanie trudności (niedostatków technicznych lub braku specjalistycznej wiedzy), które wykonawca napotkał przy zestawieniu wymaganych informacji.

---

¹ Opis ten powinien obejmować bezpośrednio i wszelkie pośrednie, wtórne, kumulatywne, krótko, średnio i długookresowe, stałe i czasowe, pozytywne i negatywne skutki przedsięwzięcia.”.

DYREKTYWA RADY 97/11/WE

z dnia 3 marca 1997 r.

zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego - Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189c Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) celem dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne⁵ jest zapewnienie właściwym władzom odpowiednich informacji umożliwiających im podjęcie decyzji dotyczącej szczególnego przedsięwzięcia z pełną wiedzą o jego prawdopodobnie znaczącym wpływie na środowisko naturalne; procedura oceny jest podstawowym instrumentem polityki ochrony środowiska naturalnego, jak to określono w art. 130r Traktatu oraz Piątego Wspólnotowego Programu polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i trwałego rozwoju;
- 2) zgodnie z art. 130r ust. 2 Traktatu, polityka Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego oparta jest na zasadzie ostrożności oraz podejmowania działań zapobiegawczych tak, aby szkody wyrządzone w środowisku naturalnym były priorytetowo usuwane u źródła oraz zgodnie z regułą „zanieczyszczający płaci”;
- 3) podstawowe zasady oceny skutków środowiskowych powinny zostać zharmonizowane, jednakże Państwa Członkowskie mogą ustanowić bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące ochrony środowiska naturalnego;
- 4) doświadczenie nabyte w zakresie oceny wpływu na środowisko naturalne, opisane w

---

¹ Dz.U. nr C 130 z 12.05.1994, str. 8 oraz Dz.U. nr C 81 z 19.03.1996, str. 14.

² Dz.U. nr C 393 z 31.12.1994, str. 1.

³ Dz.U. nr C 210 z 14.08.1995, str. 78.

⁴ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 października 1995 r. (Dz.U. nr C 287 z 30.10.1995, str. 101), wspólne stanowisko Rady z dnia 25 czerwca 1996 r. (Dz.U. nr C 248 z 26.08.1996, str. 75) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 1996 r. (Dz.U. nr C 362 z 2.12.1996, str. 103).

⁵ Dz.U. nr L 175 z 5.07.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

sprawozdaniu w sprawie wykonania dyrektywy 85/337/EWG przyjętym przez Komisję dnia 2 kwietnia 1993 r. wskazuje, że niezbędne jest wprowadzenie przepisów, które wyjaśnią, uzupełnią i poprawią zasady dotyczące procedur oceny w celu zapewnienia bardziej zharmonizowanego i efektywnego stosowania dyrektywy;

- 5) przedsięwzięcia, których ocena jest wymagana, powinny uzyskać zezwolenie na ich realizację; ocena powinna być dokonana przed przyznaniem zezwolenia;
- 6) stosowne jest uzupełnianie wykazu przedsięwzięć mających znaczący wpływ na środowisko naturalne, i które z tego powodu muszą z reguły podlegać systematycznej ocenie;
- 7) przedsięwzięcia innego rodzaju, mogą nie wywierać w każdym przypadku znaczących skutków na środowisko naturalne; przedsięwzięcia te powinny podlegać ocenie wtedy, gdy Państwa Członkowskie uznają, że mogą znacząco oddziaływać na środowisko;
- 8) Państwa Członkowskie mogą ustalać progi lub kryteria określające, jakie przedsięwzięcia powinny podlegać ocenie ze względu na znaczenie ich skutków środowiskowych; Państwa Członkowskie nie powinny być zobowiązane do badania przedsięwzięć, które nie osiągają wyznaczonych progów lub nie spełniają ustalonych kryteriów;
- 9) ustalając takie progi lub kryteria albo przeprowadzając indywidualne badania przedsięwzięć w celu określenia, które z przedsięwzięć powinno podlegać ocenie z punktu widzenia ich znaczących skutków środowiskowych, Państwa Członkowskie powinny brać pod uwagę odpowiednie kryteria selekcji określone w niniejszej dyrektywie; zgodnie z zasadą subsydiarności Państwa Członkowskie mają najlepsze możliwości do zastosowania tych kryteriów w szczególnych przypadkach;
- 10) istnienie kryterium lokalizacji w odniesieniu do obszarów specjalnie chronionych wyznaczonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z dyrektywą Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa¹ i 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory², nie oznacza koniecznie, że przedsięwzięcia na tych obszarach podlegają automatycznie ocenie zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 11) stosowne jest wprowadzenie procedury, która umożliwi wykonawcy uzyskanie opinii od właściwych władz, dotyczącej treści i zakresu informacji, która ma być opracowana i dostarczona w celu przeprowadzenia oceny; w ramach tej procedury Państwa Członkowskie mogą żądać, aby wykonawca dostarczył, między innymi, alternatywne rozwiązania dla przedsięwzięć, w sprawie których zamierza złożyć wniosek;
- 12) pożądane jest wzmocnienie przepisów dotyczących oceny wpływu na środowisko naturalne w kontekście transgranicznym, w celu uwzględnienia inwestycji na poziomie międzynarodowym;
- 13) Wspólnota podpisała Konwencję o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym z dnia 25 lutego 1991 r.,

---

¹ Dz.U. nr L 103 z 25.04.1979, str. 1 Dyrektywa zmieniona ostatnio Aktem Przystąpienia z 1994 r.

² Dz.U. nr L 206 z 22.07.1992, str. 7.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł I

W dyrektywie 85/337/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie przyjmują wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji podlegają wymaganiom w celu uzyskania zgody na inwestycję i ocenie w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia. Przedsięwzięcia te określa art. 4.”;

2. W art. 2 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa Członkowskie mogą przewidzieć stosowanie jednolitej procedury w celu spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy i wymogów dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli¹.

¹Dz.U. nr L 257 z 10.10.1996, str. 26.”

3. W art. 2 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Bez uszczerbku dla art. 7, Państwa Członkowskie mogą w wyjątkowych przypadkach wyłączyć określone przedsięwzięcie w całości lub w części spod przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.”;

4. W art. 2 ust 3 lit. c) wyrazy „w odpowiednim przypadku” zastępuje się wyrazami: „tam gdzie ma to zastosowanie”;

5. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Ocena wpływu na środowisko określa, opisuje i ocenia we właściwy sposób dla każdego indywidualnego przypadku i zgodnie z art. 4–11, bezpośrednio i pośrednio skutki przedsięwzięcia dla następujących elementów:

- istot ludzkich, fauny i flory;
- gleby, wód, powietrza, klimatu i krajobrazu;
- dóbr materialnych i dziedzictwa kultury;
- oddziaływania między elementami wymienionymi w tiret pierwszym, drugim i trzecim.”

6. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3 przedsięwzięcia wymienione w załączniku I podlegają ocenie zgodnie z art. 5–10.

2. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3, przedsięwzięcia wymienione w załączniku II, Państwa Członkowskie określają za pomocą:

a) badania indywidualnego,

lub

b) progów lub kryteriów ustalonych przez Państwo Członkowskie,

czy przedsięwzięcie podlega ocenie zgodnie z art. 5–10.

Państwa Członkowskie mogą postanowić o stosowaniu obydwu procedur, określonych w lit. a) i b).

3. Podczas przeprowadzania badania indywidualnego lub ustalania progów bądź kryteriów do celów ust. 2 należy uwzględnić odpowiednie kryteria selekcji wymienione w załączniku III.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że ustalenie dokonane przez właściwe władze zgodnie z ust. 2 udostępniane jest opinii publicznej.”;

7. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. W przypadku przedsięwzięć, które stosownie do art. 4 muszą podlegać ocenie wpływu na środowisko zgodnie z art. 5–10, Państwa Członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, że wykonawca dostarczy we właściwej formie informacje wyszczególnione w załączniku IV w zakresie, w jakim:

a) Państwa Członkowskie uznają, że te informacje są odpowiednie dla danego etapu procedury zezwolenia i dla szczególnych cech określonego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia oraz dla cech środowiskowych, które mogą być naruszone;

b) Państwa Członkowskie uznają, że można w sposób uzasadniony żądać od wykonawcy zebrania takich informacji, uwzględniając między innymi obecny stan wiedzy i metody oceny.

2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że na życzenie wykonawcy przed złożeniem wniosku o zezwolenie na inwestycję, właściwe władze wydadzą opinię na temat informacji, jakie mają być dostarczone przez wykonawcę zgodnie z ust. 1. Przed wydaniem opinii właściwa władza konsultuje się z

wykonawcą i władzami określonymi w art. 6 ust. 1. Fakt, że władza wydała opinię zgodnie z niniejszym ustępem nie wyklucza możliwości późniejszego domagania się od wykonawcy przedłożenia dalszych informacji.

Państwa Członkowskie mogą żądać od właściwych władz wydania takiej opinii, niezależnie od tego czy wystąpił o nią wykonawca.

3. Informacje, które mają być dostarczone przez wykonawcę, zgodnie z ust. 1, zawierają co najmniej:

- opis przedsięwzięcia zawierający informacje o miejscu, projekcie i wielkości przedsięwzięcia,
- opis środków przewidzianych w celu uniknięcia, zmniejszenia i jeżeli to możliwe, naprawienie poważnych niekorzystnych skutków,
- dane wymagane do rozpoznania i oszacowania głównych skutków, które mogą być spowodowane w środowisku przez to przedsięwzięcie,
- zarys zasadniczych alternatywnych rozwiązań rozważanych przez wykonawcę, łącznie ze wskazaniem głównych powodów dokonanego przez niego wyboru, uwzględniającego skutki środowiskowe,
- podsumowanie w języku nietechnicznym informacji wymienionych w poprzednich tiret.

4. Państwa Członkowskie zapewniają w razie konieczności, że władze posiadające stosowne informacje, w szczególności w odniesieniu do art. 3, udostępniają te informacje wykonawcy.”;

8. W art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki aby zapewnić władzom, których może dotyczyć to przedsięwzięcie z powodu ich szczególnej odpowiedzialności w odniesieniu do środowiska, możliwość wyrażenia swojej opinii na temat informacji dostarczonych przez wykonawcę i wniosku o zezwolenie na inwestycję. W tym celu Państwa Członkowskie wyznaczają władze, które są konsultowane, albo w sposób ogólny albo do poszczególnych przypadków. Informacje zebrane zgodnie z art. 5 są przekazywane tym władzom. Państwa Członkowskie ustanawiają szczegółowe regulacje dotyczące tych konsultacji.”;

W art. 6 ust 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie zapewniają, że każdy wniosek o zezwolenie na inwestycję i wszystkie informacje zebrane zgodnie z art. 5 udostępniane są opinii publicznej we właściwym czasie, aby umożliwić zainteresowanej społeczności wyrażenie opinii przed przyznaniem zezwolenia na inwestycję.”;

9. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1 Jeżeli Państwo Członkowskie ma świadomość, że przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać na środowisko w innym Państwie Członkowskim lub gdy na wniosek Państwa Członkowskiego, które może być znacząco tym dotknięte, Państwo Członkowskie, na którego terytorium zamierza się przeprowadzić to przedsięwzięcie, przesyła dotkniętemu Państwu Członkowskiemu, tak szybko jak to możliwe, lecz nie później niż gdy poinformuje własną opinią publiczną, między innymi:

- a) opis przedsięwzięcia wraz z wszelkimi dostępnymi informacjami o jego możliwym oddziaływaniu transgranicznym;
- b) informację o charakterze decyzji, która może być podjęta,

i podaje temu drugiemu Państwu Członkowskiemu odpowiedni termin, w którym ma wskazać czy chce wziąć udział w procedurze oceny wpływu na środowisko, i może też załączyć informacje określone w ust. 2.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, które otrzymuje informacje zgodnie z ust. 1 wskaże, że zamierza wziąć udział w procedurze oceny wpływu na środowisko, Państwo Członkowskie, na terytorium którego przedsięwzięcie ma być przeprowadzone, jeżeli nie uczyniło tego do tej pory, przesyła dotkniętemu Państwu Członkowskiemu informacje zebrane zgodnie z art. 5 i odpowiednie informacje dotyczące wspomnianej procedury, łącznie z wnioskiem o zezwolenie na inwestycję.

3. Państwa Członkowskie, których to dotyczy, każde w zakresie, w jakim go to dotyczy, zapewniają również, że:

- a) informacje określone w ust. 1 i 2 zostaną udostępnione w odpowiednim czasie władzom określonym w art. 6 ust. 1, oraz zainteresowanej opinii publicznej Państwa Członkowskiego, którego terytorium może być znacząco dotknięte; i
- b) tamte władze, jak i zainteresowana społeczność mają możliwość, przed przyznaniem zezwolenia na inwestycję, przekazania w odpowiednim czasie swojej opinii w sprawie informacji dostarczonych właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na terytorium którego zamierza się przeprowadzić to przedsięwzięcie.

4. Zainteresowane Państwa Członkowskie rozpoczynają konsultacje dotyczące między innymi potencjalnych transgranicznych skutków przedsięwzięcia oraz środków przewidzianych do zmniejszenia lub wyeliminowania takich skutków, a także ustalają odpowiednie ramy czasowe dla trwania konsultacji.

5. Szczegółowe regulacje dotyczące wprowadzania w życie przepisów niniejszego artykułu mogą być określone przez zainteresowane Państwa Członkowskie.”;

10. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Rezultaty konsultacji oraz informacje zebrane zgodnie z art. 5-7 muszą być uwzględnione w procedurze zezwolenia na inwestycję.”;

11. Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Kiedy decyzja o przyznaniu lub odmowie zezwolenia na inwestycję została podjęta, właściwa władza lub władze informują o tym opinię publiczną, zgodnie z odpowiednimi procedurami, i udostępniają opinii publicznej następujące informacje:

- treść decyzji i związane z nią warunki,
- podstawowe przyczyny i uwarunkowania, na podstawie których decyzja jest oparta,
- gdzie to konieczne, opis podstawowych środków w celu uniknięcia, zmniejszenia i jeżeli to możliwe, wyrównania poważnych niekorzystnych skutków.

2. Właściwa władza lub władze informują każde Państwo Członkowskie, które było konsultowane zgodnie z art. 7, przekazując informacje określone w ust. 1.”;

12. Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na zobowiązanie właściwych władz do przestrzegania ograniczeń nałożonych przez krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne oraz przez obowiązujące praktyki prawne w odniesieniu do tajemnicy handlowej i przemysłowej, włączając własność intelektualną oraz ochronę interesu publicznego.

Jeżeli stosuje się art. 7, przekazywanie informacji innemu Państwu Członkowskiemu oraz odbiór informacji przez inne Państwo Członkowskie podlega ograniczeniom obowiązującym w Państwie Członkowskim, w którym jest wnioskowane przedsięwzięcie.”;

13. Art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W szczególności, Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich kryteriach i/lub progach przyjętych do selekcji przedsięwzięć, o których mowa zgodnie z art. 4 ust. 2.”;

14. Skreśla się art. 13;

15. Załączniki I, II i III zastępuje się tekstem załączników I, II, III i IV występującym w Załączniku.

Artykuł 2

Pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Komisja przesyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania i skuteczności dyrektywy 85/337/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą. Sprawozdanie zostaje sporządzone w oparciu o wymianę informacji przewidzianą w art. 11 ust. 1 i 2.

Na podstawie tego sprawozdania, Komisja, w odpowiednim przypadku, przedłoży Radzie dodatkowe wnioski w celu zapewnienie dalszej koordynacji w stosowaniu niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do realizacji niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 14 marca 1999 r. i niezwłocznie informują o tym Komisję.

W przypadku przyjęcia przez Państwa Członkowskie tych przepisów zawierają one odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to będzie towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Procedury dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jeżeli wniosek o zezwolenie na inwestycję zostaje przedłożony właściwym władzom przed upływem terminu ustanowionego w ust. 1, stosuje się przepisy dyrektywy 85/337/EWG w brzmieniu obowiązującym przed tymi zmianami.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 marca 1997 r.

W imieniu Rady

M. DE BOER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Przedsięwzięcia podlegające przepisom art. 4 ust. 1

1. Rafinerie ropy naftowej (wyłączając przedsiębiorstwa wytwarzające jedynie smary z ropy naftowej) i instalacje do gazyfikacji i upłynniania węgla lub łupków bitumicznych o wydajności co najmniej 500 ton dziennie
2. Elektrociepłownie i inne instalacje do spalania o mocy cieplnej co najmniej 300 MW, i
  - elektrownie jądrowe i inne reaktory jądrowe oraz demontaż lub wycofanie z eksploatacji takiej elektrowni jądrowej bądź reaktorów* (z wyjątkiem instalacji badawczych do produkcji i przekształcania materiałów rozszczepialnych i paliworodnych, o mocy nie przekraczającej 1 kilowata przy ciągłym obciążeniu termicznym).
3. a) Instalacje do przetwarzania napromieniowanych paliw jądrowych.
  - b) Urządzenia przeznaczone do:
    - produkcji i wzbogacania paliw jądrowych,
    - przetwarzania napromieniowanych paliw jądrowych lub wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych,
    - ostatecznego usuwania napromieniowanych paliw jądrowych,
    - wyłącznie do ostatecznego usuwania odpadów radioaktywnych,
    - wyłącznie do składowania (planowanego na dłużej niż 10 lat) napromieniowanych paliw jądrowych lub odpadów radioaktywnych w innym miejscu niż miejsce produkcji.
4. Kombinaty do wstępnego wytopu żelaza i stali;
  - Urządzenia do produkcji nieżelaznych surowców metali z rud, koncentratów lub surowców wtórnych przy zastosowaniu procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych.
5. Urządzenia do wydobywania azbestu oraz przetwarzania i transformacji azbestu i produktów zawierających azbest: dla produktów azbestowo-cementowych o rocznej produkcji większej niż 20 000 ton produktu końcowego, dla materiałów ciernych o rocznej produkcji większej niż 50 ton produktu końcowego i dla innych zastosowań azbestu, zużywających go w ilości większej niż 200 ton na rok.
6. Zintegrowane urządzenia chemiczne tj. takie urządzenia, które służą do wytwarzania na skalę przemysłową substancji z wykorzystywaniem chemicznych reakcji przemiany, w

---

* Elektrownie jądrowe i reaktory jądrowe uznane są za nieczynne wtedy, gdy całe paliwo jądrowe lub radioaktywnie skażone pozostałości w sposób stały usunięto z całego urządzenia.

których jest szereg zespołów zestawionych i powiązanych funkcjonalnie ze sobą służących do:

- (i) do produkcji podstawowych organicznych substancji chemicznych;
- (ii) do produkcji podstawowych chemikaliów nieorganicznych;
- (iii) do produkcji fosforowych-, azotowych- lub potasowych nawozów sztucznych (prostych i złożonych);
- (iv) do produkcji substancji bazowych preparatów ochrony roślin i biocydów;
- (vi) do produkcji podstawowych produktów farmaceutycznych z wykorzystaniem procesów chemicznych bądź biologicznych;
- (vi) do produkcji materiałów wybuchowych.

7. a) Budowa dalekobieżnych linii ruchu kolejowego i portów lotniczych¹ z głównym pasem startowym o długości 2100 m lub więcej;

b) Budowa autostrad i dróg szybkiego ruchu²;

c) Budowa nowej drogi o czterech lub większej liczbie pasów bądź ich wyrównanie lub poszerzenie istniejącej drogi złożonej z najwyżej dwóch pasów do co najmniej czterech pasów, w przypadku gdy taka nowa droga lub wyrównywana lub poszerzana część drogi miałaby co najmniej 10 kilometrów długości w jednym odcinku.

8. a) Śródlądowe drogi wodne i porty śródlądowe pozwalające na przepływanie statków o wyporności powyżej 1 350 ton;

b) Porty handlowe, nabrzeża dla załadunku i rozładunku połączone z lądem oraz przedporcia (z wyłączeniem nabrzeży dla promów), które mogą przyjąć statki o wyporności powyżej 1 350 ton.

9. Urządzenia do usuwania odpadów za pomocą spalania lub obróbki chemicznej, jak określono w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG³ w pozycji D9, bądź składowisko odpadów niebezpiecznych (tj. odpadów do których stosuje się dyrektywę 91/689/EWG⁴).

10. Urządzenia do usuwania odpadów za pomocą spalania lub obróbki chemicznej, jak określono w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG w pozycji D9 o niebezpiecznych odpadach, o wydajności przekraczającej 100 ton dziennie.

---

¹ Do celów niniejszej dyrektywy „port lotniczy:” oznacza port lotniczy zgodnie z definicją zawartą w Konwencji z Chicago 1944 ustanawiającej Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (załącznik. 14).).

² Do celów niniejszej dyrektywy „droga szybkiego ruchu” oznacza drogę spełniającą wymagania zawarte w Umowie europejskiej o głównych drogach ruchu międzynarodowego z dnia 15 listopada 1975 r

³ Dz.U. nr L 194 z 25.07.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/3/WE (Dz.U. nr L 5 z 7.01.1994, str. 15).

⁴ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. nr L 168 z 2.07.1994, str. 28).

11. Ujęcia wód gruntowych lub systemy sztucznego nawadniania, gdzie pobór lub zużycie wody wynosi, co najmniej 10 mln m³.

12. a) Przedsięwzięcia związane z przetaczaniem zasobów wodnych między dorzeczami rzek, w przypadkach gdy jest ono związane z zabezpieczeniem przed potencjalnym brakiem wody, a ilość przetoczony wody przekracza 100 mln m³ rocznie;
- b) We wszystkich innych przypadkach przedsięwzięcia przetaczania zasobów wodnych między dorzeczami rzeki przy wieloletnim średnim wypływie wody z dorzecza w ujęciu wody przekracza 2000 mln m³, a ilość przetaczanej wody przekracza 5% tego wypływu.

W obu przypadkach nie uwzględnia się przetaczania wody pitnej rurociągami.

13. Oczyszczalnie ścieków o wydajności przekraczającej równoważnik zaopatrzenia niezbędny dla 150 000 ludzi, jak określono w art. 2 pkt 6 dyrektywy 91/271/EWG⁵.

14. Wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego do celów handlowych w przypadku, gdy ilości wydobyte przekraczają 500 ton dziennie dla ropy naftowej i 500 000 m³ dziennie w przypadku gazu.

15. Zapory i inne urządzenia przeznaczone do zatrzymywania i stałego gromadzenia wody w przypadku, gdy nowe lub dodatkowe masy wód zatrzymanych lub zmagazynowanych przekraczają 10 mln m³.

16. Rurociągi do transportu gazu, ropy i chemikaliów o średnicy powyżej 800 mm i długości powyżej 40 km.

17. Urządzenia do intensywnej hodowli drobiu lub świń o pojemności większej niż:

- a) 85 000 stanowisk dla brojlerów, 60 000 stanowisk dla kur;
- b) 3 000 stanowisk dla świń produkcyjnych (ponad 30 kg) lub
- c) 900 stanowisk dla macior.

18. Zakłady przemysłowe do:

- a) produkcji pulpy z drewna lub podobnych materiałów włóknistych;
- b) produkcja papieru i kartonu o wydajności przekraczającej 200 ton dziennie.

19. Kamieniołomy i kopalnie odkrywkowe w przypadku, gdy powierzchnia zakładów przekracza 25 ha lub wydobywania torfu w zakładzie o powierzchni przekraczającej 150 ha.

20. Konstrukcje napowietrznych linii elektrycznych o napięciu co najmniej 220 kV i długości

---

⁵ Dz.U. nr L 135 z 30.05.1991, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

powyżej 15 km.

21. Urządzenia do składowania ropy naftowej, produktów petrochemicznych i chemikaliów, o pojemności co najmniej 200 000 ton.

ZAŁĄCZNIK II

Przedsięwzięcia podlegające przepisom art. 4 ust. 2

1. Rolnictwo, leśnictwo i akwakultura

- a) Przedsięwzięcia dotyczące restrukturyzacji obszarów wiejskich.
- b) Przedsięwzięcia w celu wykorzystania nieużytków i obszarów półnaturalnych do intensywnego użytkowania rolnego.
- c) Przedsięwzięcia zarządzania wodą w rolnictwie, włączając nawadnianie i meliorację;
- d) Wstępne zalesianie i wycinanie lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów;
- e) Urządzenia do intensywnej hodowli żywca (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- f) Intensywna hodowla ryb;
- g) Rekultywacja terenów z morza.

2. Przemysł wydobywczy

- a) Kamieniołomy, kopalnie odkrywkowe, wydobywanie torfu (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- b) Górnictwo podziemne;
- c) Wydobywanie minerałów przy pomocy pogłębiarek morskich lub rzecznych;
- d) Głębokie wiercenia, w szczególności:
  - wiercenia geotermiczne,
  - wiercenia w celu składowania odpadów jądrowych,
  - wiercenia w celu zaopatrzenia w wodę,za wyjątkiem wierceń w celu zbadania stabilności gruntu;
- e) Powierzchniowe urządzenia przemysłowe dla wydobywania węgla, ropy naftowej, gazu ziemnego i rud, a także łupków bitumicznych.

3. Przemysł energetyczny

- a) Urządzenia przemysłowe do produkcji energii, pary i gorącej wody (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)
- b) Urządzenia przemysłowe do transportu gazu, pary i gorącej wody, linie napowietrzne

do przesyłania energii elektrycznej (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);

- c) Powierzchniowe składowanie gazu ziemnego;
- d) Podziemne składowanie gazów palnych;
- e) Powierzchniowe składowanie paliw kopalnych;
- f) Przemysłowe brykietowanie węgla kamiennego i brunatnego;
- g) Urządzenia do obrabiania i składowania odpadów Radioaktywnych (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- h) Urządzenia do produkcji wodnej energii elektrycznej;
- i) Urządzenia wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii elektrycznej (gospodarstwa wiatrowe).

4. Produkcja i przetwarzanie metali

- a) Urządzenia do produkcji surówki lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewem ciągłym;
- b) Urządzenia do przetwarzania metali żelaznych:
  - (i) walcownie gorące;
  - (ii) kuźnie młotkowe;
  - (iii) nakładanie ochronnych powłok metalowych;
- c) Odlewnie metali żelaznych;
- d) Urządzenia do wytapiania, wraz z wytwarzaniem stopów metali nieżelaznych, z wyłączeniem metali szlachetnych, a uwzględniając odzyskane produkty (uszlachetnianie, przetapianie i in.);
- e) Urządzenia do obróbki powierzchniowej metali i tworzyw sztucznych przy użyciu elektrolizy lub reakcji chemicznych;
- f) Produkcja i montowanie pojazdów mechanicznych oraz produkcja silników;
- g) Stocznie;
- h) Zakłady budowy i naprawy samolotów;
- i) Produkcja sprzętu kolejowego;
- j) Wytlaczanie eksplozyjne;

k) Urządzenia do prażenia i spiekania rud metali.

5. **Przemysł mineralny**

a) Piece koksowe (sucha destylacja węgla);

b) Urządzenia do wytwarzania cementu;

c) Urządzenia do produkcji azbestu oraz wyrobów azbestowych (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);

d) Urządzenia do produkcji szkła, w tym włókna szklanego;

e) Urządzenia do wytapiania substancji mineralnych, wliczając produkcję włókien mineralnych;

f) Produkcja wyrobów ceramicznych poprzez wypalanie, w szczególności dachówek, cegieł, cegieł szamotowych, płytek, naczyń kamionkowych lub porcelany.

6. **Przemysł chemiczny (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)**

a) Obróbka półfabrykatów i produkcja chemikaliów;

b) Produkcja pestycydów i produktów farmaceutycznych, farb i lakierów, elastomerów i nadtlenków;

c) Pomieszczenia i urządzenia do magazynowania ropy naftowej, produktów petrochemicznych i chemicznych.

7. **Przemysł spożywczy**

a) Wytwarzanie olejów i tłuszczów roślinnych i zwierzęcych;

b) Pakowanie i puszkowanie produktów zwierzęcych i roślinnych;

c) Produkcja produktów mleczarskich;

d) Browary i słodownie;

e) Wytwarzanie wyrobów cukierniczych i syropów;

f) Urządzenia do uboju zwierząt;

g) Urządzenia przemysłowe do wytwarzania skrobi;

h) Zakłady przetwórstwa ryb i tranu;

i) Cukrownie.

8. **Przemysł tekstylny, skórzany, drzewny i papierniczy**

- a) Zakłady przemysłowe do produkcji papieru i kartonu (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)
- b) Zakłady obróbki wstępnej (mycie, bielenie, merceryzacja), farbiarnie włókien lub tekstyliów;
- c) Garbarnie skór i skórek;
- d) Urządzenia do produkcji i przetwarzania celulozy.

9. Przemysł gumowy

Wytwarzanie i obróbka produktów opartych na elastomerach.

10. Przedsięwzięcia infrastrukturalne

- a) Przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach przemysłowych;
- b) Przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich, włączając budownictwo centrów handlowych i parkingów;
- c) Budowa dróg kolejowych i urządzeń do przeładunku w transporcie mieszanym oraz terminali dla transportu mieszanego (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- d) Budowa lotnisk (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- e) Budowa dróg, portów i urządzeń portowych, łącznie z portami rybackimi (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- f) Budowa śródlądowych dróg wodnych niewymienionych w załączniku I, prace kanalizacyjne i przeciwpowodziowe;
- g) Zapory i inne urządzenia przeznaczone do zatrzymywania lub gromadzenia wody na dłuższe okresy czasu (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- h) Linie tramwajowe, linie kolei nadziemnej lub podziemnej, kolejki wiszące lub podobne szczególnego typu, używane wyłącznie lub głównie do transportu osobowego;
- i) Rurociągi do przesyłania ropy naftowej i gazu ziemnego (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- j) Budowa akweduktów transportujących wodę na dalekie odległości;
- k) Prace nabrzeżne w celu zwalczania erozji i prace na morzu prowadzące do zmiany wybrzeża morskiego poprzez budowę, na przykład, grobli, mol, pirsów, oraz pozostałe prace na morzu służące ochronie wybrzeża, z wyłączeniem prac konserwatorskich i rekonstrukcji;
- l) Ujęcia wód gruntowych i systemy sztucznego nawadniania niewymienione w załączniku I;

m) Prace nad przetaczaniem zasobów wodnych między zlewiskami rzek niewymienione w załączniku I.

11. **Inne przedsięwzięcia**

- a) Stałe tory wyścigowe i do jazd próbnych dla pojazdów mechanicznych;
- b) Urządzenia do usuwania odpadów (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- c) Oczyszczalnie ścieków (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I);
- d) Wylewiska osadów;
- e) Składowisko złomu żelaza, w tym złomu samochodowego;
- f) Stanowiska testowe dla silników, turbin lub reaktorów;
- g) Urządzenia do produkcji sztucznych włókien mineralnych;
- h) Urządzenia do odzysku lub likwidacji substancji wybuchowych;
- i) Zakłady utylizacyjne.

12. **Turystyka i wypoczynek**

- a) Nartostrady, wyciągi narciarskie i kolejki linowe oraz inwestycje towarzyszące;
- b) Porty jachtowe;
- c) Ośrodki wypoczynkowe i kompleksy hotelowe poza obszarami miejskimi wraz z inwestycjami towarzyszącymi;
- d) Stałe obozy kempingowe i karawaningowe;
- e) Parki rozrywki.

13. - Wszelkie zmiany bądź rozbudowa przedsięwzięć wymienionych w załączniku I lub II, już zatwierdzonych, zrealizowanych lub będących w trakcie realizacji, które mogą znacząco niekorzystnie oddziaływać na środowisko naturalne;

- Przedsięwzięcia w załączniku I podjęte wyłącznie lub głównie z powodu opracowania lub testowania nowych metod lub produktów i nieużywane od ponad dwóch lat.

ZAŁĄCZNIK III

KRYTERIA SELEKCJI OKREŚLONE W ART. 4 UST. 3

1. Cechy przedsięwzięć

Cechy przedsięwzięć muszą być rozpatrzone z uwzględnieniem w szczególności::

- rozmiaru przedsięwzięcia,
- kumulacji z innymi przedsięwzięciami,
- korzystania z zasobów naturalnych,
- produkcji odpadów,
- zanieczyszczeń i zagrożeń,
- ryzyka wypadku, w szczególności uwzględniając użyte substancje i technologie.

2. Lokalizacja przedsięwzięć

Środowiskowa wrażliwość obszarów geograficznych, które mogą być dotknięte skutkami spowodowanymi przez przedsięwzięcia, musi być rozpatrywana z uwzględnieniem w szczególności:

- dotychczasowego przeznaczenia gruntów,
- względnej obfitości, jakości i zdolności do odtwarzania zasobów naturalnych na danym obszarze,
- zdolności absorpcji środowiska naturalnego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na:
  - a) tereny podmokłe;
  - b) strefy nabrzeżne;
  - c) góry i obszary leśne;
  - d) rezerваты naturalne i parki;
  - e) obszary sklasyfikowane lub chronione przez ustawodawstwo Państw Członkowskich; specjalne strefy chronione wyznaczone przez Państwa Członkowskie zgodnie z dyrektywą 79/409/EWG i 92/43/EWG;
  - f) obszary, na których zostały już przekroczone normy jakościowe w odniesieniu do ochrony środowiska określone w ustawodawstwie wspólnotowym;

- g) obszary gęsto zaludnione;
- h) krajobrazy o znaczeniu historycznym, kulturalnym lub archeologicznym.

3. **Cechy potencjalnego oddziaływania**

Potencjalne znaczące skutki przedsięwzięć muszą być rozpatrywane w stosunku do kryteriów określonych w pkt. 1 i 2 oraz z uwzględnieniem w szczególności:

- zakresu oddziaływania (obszar geograficzny i liczba mieszkańców, którzy znajdują się w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia),
- transgranicznego charakteru oddziaływania,
- ciężar i kompleksowość oddziaływania,
- prawdopodobieństwo wystąpienia oddziaływania,
- czas trwania, częstotliwość i odwracalność oddziaływania.

ZAŁĄCZNIK IV

INFORMACJE OKREŚLONE W ART. 5 UST. 1

1. Opis przedsięwzięcia obejmujący w szczególności:
  - opis cech fizycznych przedsięwzięcia i wymagań użytkowania terenu w czasie poszczególnych faz budowy i eksploatacji,
  - opis głównych cech procesów produkcyjnych, na przykład, rodzaju i ilości używanych materiałów,
  - ocena typu i ilości spodziewanych pozostałości i emisji (zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby, hałasu, wibracji, światła, ciepła, promieniowania itp.) wynikających z funkcjonowania wnioskowanego przedsięwzięcia.
2. Zarys głównych alternatywnych rozwiązań rozpatrzonych przez wykonawcę, włącznie ze wskazaniem głównych powodów dokonanego przez niego wyboru, uwzględniającego skutki środowiskowe.
3. Opis aspektów środowiska, na które może w znaczący sposób oddziaływać wnioskowane przedsięwzięcie, obejmujący w szczególności zaludnienie, faunę, florę, glebę, wodę, powietrze, czynniki klimatyczne, dobra materialne, włącznie z dziedzictwem architektonicznym i archeologicznym, krajobraz oraz wzajemne oddziaływanie między tymi czynnikami.
4. Opis¹ możliwych znaczących skutków środowiskowych wnioskowanego przedsięwzięcia wynikających z:
  - istnienia inwestycji,
  - korzystania z zasobów naturalnych,
  - emisji zanieczyszczeń, tworzenia uciążliwości i usuwania odpadów,oraz informacja wykonawcy odnośnie prognozowania metod zastosowanych w celu oceny skutków wywieranych na środowisko.
5. Opis środków przewidzianych w celu zapobiegania, zmniejszenia oraz tam, gdzie to możliwe kompensowania znaczących, szkodliwych skutków wywieranych na środowisko.
6. Nietechniczne podsumowanie informacji przekazanych zgodnie z powyższymi pozycjami.
7. Wskazanie trudności (niedostatków technicznych lub braku specjalistycznej wiedzy), które wykonawca napotkał przy zestawieniu wymaganych informacji.

---

¹ Opis ten powinien obejmować bezpośrednio i wszelkie pośrednie, wtórne, kumulatywne, krótko, średnio i długookresowe, stałe i czasowe, pozytywne i negatywne skutki przedsięwzięcia.”